

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘ 51-52

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ—ΔΟΞΑΣΑΤΕ!

Ἡ ἑορτὴ τῆς τοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα γεννήσεως εἶνε μεγίστη χριστιανικὴ ἑορτή. Εἶνε ἡ ἀπαρχὴ τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν. Θὰ ὑπῆρχεν ἡ χαρὰ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, ἐὰν δὲν προηγεῖτο αὐτῆς ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ; Θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀπαριθμηθῶσιν αἱ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ ἀναφερόμεναι εὐεργεσίαι, θὰ ὑπῆρχον αἱ θαυματουργικαὶ ἰάσεις, τὰ θαύματα τῶν πέντε ἄρτων, τῆς ἀναστάσεως νεκρῶν, τῆς ἐκβολῆς τῶν δαιμόνων καὶ ὅ,τι ἄλλο περιέχουν τὰ Εὐαγγέλια, ἂν δὲν ἐγεννᾶτο ὁ Χριστός; Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων ἀρχίζουσιν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Διὰ τοῦτο ἡ μοναδικὴ εὐχὴ καὶ προτροπὴ πάντων τῶν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ταύτῃ διδασκόντων ὑπὸ τῶν μεγάλων διδασκάλων καὶ πατέρων τῆς Ἐκκλησίας λόγων ἦτο πάντοτε ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις: «Χριστὸς γεννᾶται» —δοξάσατε! Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν—ἀπαντήσατε! Χριστὸς ἐπὶ γῆς—ὑψώθητε! Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε, λαοί! —ἀναφωνοῦν οἱ πάντες μετὰ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

Ἄλλ' ἡ χαροποὺς γέννησις τοῦ Σωτῆρος εἶνε μυστήριον θαυμαστὸν καὶ ἀσύλληπτον. Ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν ἐγένετο παιδίον ἵνα καὶ ἡμᾶς καταστήσῃ τοῦ Θεοῦ τέκνα. Ὁ καθημέρος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου θεότης, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀνάκειται ἐν φάτνῃ ἀλόγων ζώων. Ὁ ἀπαθής, ὁ ἀσώματος, ὁ ἀκατίληπτος ἀνέχεται ὑπὸ ἀνθρωπίνων χειρῶν διὰ νὰ καταπατηθῶν αἱ ἁμαρτίαι τῶν ἀνόμων λαμβάνει τὸ σῶμά μας καὶ τὴν φύσιν μας διὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὸ θεῖόν του πνεῦμα. Ἴδου τὸ θαυμαστὸν καὶ ἀσύλληπτον μυστήριον. Ἀλλὰ μήπως θαυμαστὸν καὶ ἀσύλληπτον ἐπ' ἴσης μυστήριον δὲν εἶνε ἡ εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο μετοχὴ τῆς Παρθένου; Διὰ τοῦτο ὁ Μέγας Βασίλειος συμβουλεύει ὅπως ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ, ὡς γέννησις Θεοῦ, τιμᾶται διὰ σιωπῆς: εἶνε ἀπρόσιτος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ ἀνέκφραστος διὰ λέξεων ἀνθρωπίνων ὁ τρόπος τῆς θείας γεννήσεως.

Ἀλλὰ τὸ ἀχώρητον εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν μυστήριον τοῦτο οὐδαμῶς ἐμποδίζει νὰ ἐννοήσωμεν καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ ἐνσάρκωσις αὕτη τοῦ Θεοῦ, ἥτοι ἡ ἐπὶ τῆς γῆς γέννησις αὐτοῦ ἦτο ἀναγκαία καὶ ἀπαραίτητος. Ἐνθυμηθῶμεν εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκετο ἡ ἀνθρωπότης ὅτε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου εἶχεν ἐπιστῇ. Οὐδαμοῦ τῆς γῆϊνης ζωῆς ὑπῆρχε μία γωνία, ὅπου θὰ ἠδύνατο ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀκούσῃ μίαν φωνὴν δικαιοσύνης, καὶ νὰ ἡσυχάσῃ, ν' ἀναπανθῇ: οὔτε ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, οὔτε ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οὔτε ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, οὔτε ἐν τῇ πολιτείᾳ, οὔτε ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ. Ἡ ἀδυναμία αὕτη καὶ ἡ κενότης ἀνησύχουν ὑπερβολικὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς προφῆτας, οἱ ὅποιοι, βλέποντες ἐπικείμενον τὸν ὄλεθρον τῶν ἀνθρώπων, ἤρχισαν νὰ ἐπικαλοῦνται τὸν Κύριον παρακαλοῦντες πλέον ὁ ἴδιος νὰ κατέλθῃ καὶ νὰ σώσῃ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος. — Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν ἐθνικῶν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Βιργιλίου, τοῦ Κομφουκίου τὴν αὐτὴν ἐπανελάμβανον ἱκεσίαν.

Καὶ ἰδοὺ ὡς ἀπάντησις ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν ἐκείνην τοῦ κόσμου ἦλθεν ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅταν πλέον μηδὲ οἱ προφῆται ἴσχυον νὰ νικήσουν, καὶ ὁ νόμος εἶχε καταστῇ ἀνίσχυρος, καὶ οὐδὲν ἀπέμεινε μέσον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ὅπως ὁδηγηθῶσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὁ Ποιητὴς τοῦ Παντός ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος. Οὐδὲ εἶνε ἄνευ σημασίας ἡ πενιχρὰ καὶ ἄνευ «παρατηρήσεως» ἐν Βηθλεὲμ ἐμφάνισις του. Ἐὰν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγεννᾶτο ἐν δόξῃ καὶ ἐνεφανίζετο πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐν μεγαλοπρεπείᾳ καὶ θάμβει, ἐὰν ἐξέλεγε πρὸς τοῦτο τὴν διάσημον Ρώμην, ἐλάμβανε δὲ τὸ ὄνομα γῆϊνου τινὸς βασιλέως καὶ διασήμευ νομοθέτου ἢ οἰουδήποτε ἐν γένει μεγάλου ἀνδρός, ἐν ταύτῃ περιπτώσει οἱ ἄπιστοι ἄνθρωποι θὰ ἀπέδιδον τὴν ἐπελθοῦσαν ριζικὴν τοῦ κόσμου ἀνάπλασιν καὶ ἐκ βάθρων μεταβολὴν εἰς τὰ ἐξωτερικὰ αὐτὰ μεγαλεῖα τῆς δόξης, τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ πλούτου. Μετὰ τὸν γνωστὸν ὅμως τρόπον τῆς ἐπὶ γῆς ἐμφανίσεως

τοῦ Χριστοῦ οὐδὲν τοιοῦτο δύναται νὰ λεχθῇ. Ἀπ' ἐναντίας, τοῦτο εἶναι τὸ θαυμαστὸν : ὅτι τὸ πτωχὸν νήπιον τῆς φάτνης τῶν ἀλόγων τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεὲμ ἔλκει πρὸς ἑαυτὸ καὶ πτωχοὺς καὶ πλουσίους, καὶ ἀσήμους καὶ ἐπισήμους, καὶ σοφοὺς καὶ ἀσόφους, καὶ πάντες ἐνωτίζονται ἐν θαυμασμῷ καὶ καταπλήξει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, καὶ πάντες λαμβάνουσιν ἀνάπausιν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν. Ἴδου ἡ χαρὰ τῇ; Γεννήσεως, αὕτη εἶνε ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ, αὕτη εἶνε ἡ ἔννοια τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

Ἀρά γε οἱ πάντες ἐνόησαν καὶ ἐννοοῦσι τὴν μεγάλην ταύτην χαρὰν τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος; Ἦδη κατ' αὐτὴν τὴν ἐπίγειον ζωὴν τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξαν πολλοὶ οἱ ὅποιοι «ἀπῆλθον» ἀπ' αὐτοῦ «εἰς τὰ ὀπίσω». Καὶ ἡ μετέπειτα ἱστορία τοῦ κόσμου ἐν σχέσει πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν εἶνε οὐχὶ μόνον ἀναγνώρισις τοῦ Χρ. στοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀγὼν κατ' αὐτοῦ. Ἐν τούτοις καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν τῶν εἴκοσιν αἰώνων ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μάρτην ἐν τῇ κοσμικῇ ἱστορίᾳ ἀναζητεῖται ἄλλο τι θρησκευτικὸν ἢ ἠθικὸν σύστημα μεγαλοφυοῦς τινος ἀνδρός, ὑψηλότερον, βελτιότερον, ὑψηλότερον, μεγαλοπρεπέστερον, ἱκανοποιητικώτερον τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δοθέντος. Μετὰ εἴκοσιν ὀλοκλήρους αἰῶνα; δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅτι εἶνε ἐν ἐκ τῶν μέσων τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος; δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δυνατόν νὰ γνωρίσωμεν τὸν Θεὸν καλλιτέρον ἢ δι' ἄλλου μέσου ἢ ἀνθρώπου; ἀλλὰ θαρραλέως λέγομεν καὶ ὁμολογοῦμεν καὶ διακηρύττομεν, ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθέντος Χριστοῦ, μόνη αὕτη, εἶνε ἡ μόνη ἀληθής, καὶ ὅτι μόνη αὕτη διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους εἶνε ἡ μοναδικὴ ὁδός, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ βαδίσῃ ἡ ἀνθρωπότης διὰ νὰ σωθῇ.

Τοῦτο κατανοεῖται καὶ ἀσυναίσθητως ὁμολογεῖται καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν πολεμίων τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Διότι ἐν αὐτῷ τῷ κατ' αὐτῆς ἀγῶνι ἡμεῖς οἱ πιστοὶ δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ παρατηρήσωμεν τὸ ἐξῆς καταπληκτικὸν ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Σχεδὸν πᾶσα δὴλα δὴ ἄρνησις τοῦ θείου μεγαλείου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τῆς ἰδικῆς τῆς ἐπόψεως, ἥτοι ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τοῦ κύκλου τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν συμφερόντων τῆς, ἐπιθυμεῖ, μ' ὅλα ταῦτα, νὰ εὕρῃ ἐν τῷ Ἰησοῦ τῆς Βηθλεὲμ τι ἰδικόν τῆς καὶ νὰ λάβῃ ὥρισμένην σχέσιν ἀπέναντί του. Οὕτω συνέβαινε καὶ συμβαίνει ἀπὸ τοῦ γνωστικισμοῦ τοῦ β'. αἰῶνος μέχρι σήμερον, ὅτε ἡ ἄρνησις εἶνε

ἐτοίμη νὰ θεωρήσῃ τὸν Χριστὸν ἐγγὺς πότε πρὸς τὸν βουδδισμόν, πότε πρὸς τὸν ἑλληνισμόν, καὶ πᾶσα δὲ φιλοσοφία περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ζωῆς ζητεῖ ἐνίσχυσιν εἰς τὸ κῆρὸς του. Πᾶς κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ πόλεμος, πᾶσα ἄρνησις τῆς γνησίας ἐννοίας του ὥστε διεξάγεται ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ κατασταθῇ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἰδικόν των ἀποκλειστικόν κτῆμα. Τὸ παράδοξον τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ ἀφῆσωμεν ἀπαρατήρητον, καὶ ἀποτελεῖ μίαν τῶν ἐναργεστέρων ἀποδείξεων τῆς πανανθρωπίνης συνειδήσεως ὅτι ἐν τῷ Χριστῷ καὶ μόνῳ ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή.

Ὅποιανδήποτε περίοδον τῆς ἱστορίας κἂν μελετήσωμεν θὰ εὕρωμεν ἐναργεστάτην ἀπόδειξιν τῆς ἐξαιρετικῆς καὶ μοναδικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ σημασίας. Πρῶτοι μάρτυρες τῆς ἀληθείας ταύτης ἦσαν οἱ μάρτυρες τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. «Βασανίζετε καὶ φονεύετε μας, ἔλεγεν ὁ Τερτυλιανὸς πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ διώκτας· ἡμεῖς διαρκῶς θὰ πληθυνώμεθα. Τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων εἶνε ἡ σπορὰ τῶν χριστιανῶν... Ἡ ἀκατάληπτος αὕτη ἀνδρεία μας ἐπενεργεῖ ὥς τὸ δραστηριώτερον κήρυγμα. Ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ εἶνε θεατὴς τοιοῦτου θεάματος καὶ νὰ μὴ καταληφθῇ ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τὸ ἐξετάσῃ; Ποῖος δὲ μετὰ ἐπιμελῆ του ἐξέτασιν δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἀνήκῃ εἰς ἡμᾶς;...»

Ἄλλ' ἔτι πλέον. Ἐάν τὸ αἷμα τῶν χριστιανικῶν αἰώνων ὑπῆρξε σπόρος διὰ τὴν ἐφεξῆς διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐξ ἄλλου καὶ ὁ ἰδεολογικὸς κατ' αὐτοῦ πόλεμος οὐ μόνον δὲν τὸν κατέβαλεν, ἀλλὰ πᾶν τοῦναντίον : συνέβαλεν εἰς τὴν βαθύτεραν ἐκτίμησιν καὶ πλουσιωτέραν ἐξήγησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὥς δύναται τις νὰ ἀντιληφθῇ ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων κατ' αὐτοῦ ἐπιστημονικῶν ὑποθέσεων τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε τόσον βαθὺς καὶ τόσον πολυέσδρος κατὰ τὸ περιεχόμενον, ὥστε ἡ πεπερασμένη ἀνθρωπίνη διάνοια δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ αὐτὸν πλήρως καὶ ἐν τῷ αἵμα. Εἰς τὴν ἀνθρωπότητα διαπτύσσεται καὶ ἀποκαλύπτεται βιθμηδόν, εἰς τὴν τοιαύτην δ' αὐτοῦ διάπτυσιν καὶ ἀποκάλυψιν συνέτειναν αὐταὶ αὐταὶ αἱ ἐκάστοτε ἀρνήσεις τῆς θείας του προελεύσεως. Διὰ τοῦτο ὁ πιστὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ οὐδέποτε φοβεῖται οὔτε τοὺς παλαιοὺς Κέλσους καὶ Πορφύρους καὶ Ἱεροκλείς καὶ Λουκιανούς, οὔτε τοὺς νεωτέρους Καντίους Ἐγγέλους καὶ Δαρβίνους καὶ Σοπεργάουερ καὶ τοὺς Νίτσε. Πάντες οὗτοι δι' ὅσων κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐφιλοσόφησαν ἀντὶ νὰ κλονήσωσιν αὐτόν, ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐνίσχυσαν τὴν ἐπιστημονικωτέραν αὐτοῦ δικαίωσιν καὶ κράτυνσιν. Καὶ αὕτη ἡ σημερινή

ἐνιαχοῦ ἀντιθρησκευτικῇ προπαγάνδᾳ οὐ μόνον δὲν εἶνε ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν εἰς τὸν Θεὸν πίστιν, ἀλλ' εἶνε τὰ μάλιστα ὀφελίμος, διότι παρέχει ἀφορμὴν ἀναλωογονήσεως τοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος καὶ κινεῖ πρὸς ἔτι μείζονα καὶ πολυτροπωτέραν κατοχήρῳσιν τῶν θρησκευτικῶν ἀληθειῶν. Οὕτω σπουδάζεται βαθμηδὸν ὁ Χριστιανισμὸς ἀφ' ὅλων τοῦ τῶν πλευρῶν χάρις εἰς τὸν πόλεμον τῆς ἀπιστίας καὶ ὁλονὲν ἀποκαλύπτονται εἰς τοὺς πιστοὺς πλουσιώτεροι οἱ θησαυροὶ τῆς θρησκείας τῶν καὶ περισσότερον ἀνεκτίμητοι αἱ ἀλήθειαι τῆς.

Οὐδεὶς λοιπὸν φόβος διὰ τὸ ἔργον τοῦ Γεννηθέντος Σωτῆρος· δυνάμεθα, κατ' ἀκολουθίαν, καὶ σήμερον, ὅπως πάντοτε, νὰ ἐφορτάσωμεν τὴν ἐτησίαν ἀνάμνησιν τῆς Γεννήσεώς του μετὰ τῆς αὐτῆς χαρᾶς, δοξάζοντες τὸν Θεὸν ὅτι Σωτὴρ ἡμῖν ἐγεννήθη, ἀπαντῶντες ἐν ἀγαλλιάσει τὸν ἐξ οὐρανῶν καταβάντα, ὑψούμενοι διὰ τοῦ ἐπὶ γῆς σαρκωθέντος καὶ ἔδοντες παιδοὶ τὰ ἐόρτια τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας γενέθλια ἔσματα.

«Χριστὸς γεννᾶται!—δοξάσατε! Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν—ἀπαντήσατε! Χριστὸς ἐπὶ γῆς—ὑψώθητε!—Ἀσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ!...»

ΑΚΛΟΝΗΤΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ἡ τάφρος τοῦ κηπουροῦ.

Ἐὰν θελήσωμεν νὰ προχωρήσωμεν περισσότερον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ συλλογισμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπεραιώσαμεν τὸ προηγούμενον περὶ τῶν δυσκολιῶν τῆς πίστεως ἄρθρον μας, θὰ εὕρωμεν ὅτι οὗτος στηρίζεται ἐπὶ γεγονότων ἀναντιρρήτων καὶ ἐπὶ ἐξαγομένων λογικῶν. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὀλίγα ἂν περιορισθῶμεν θὰ δυνηθῇ ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐξαγάγῃ τὰ προσήκοντα συμπεράσματα. Ἐν τοῖς ὀλίγοις τούτοις θὰ καταστῇ ἔκδηλον πῶς ἡ ἀπιστία, ἀποκρούουσα τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἔνεκα τῶν μετ' αὐτῆς συνυφισταμένων δυσκολιῶν, εἶνε ἠναγκασμένη νὰ παραδεχθῇ πολὺ περισσοτέρας δυσκολίας ἀναφερομένας εἰς τὴν φυσικὴν, τὴν λογικὴν, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν σφαῖραν. Ἀλλὰς λέξεσιν, ἐν ᾧ χρόνῳ «διυλίζει τὸν κώνωπα», ταυτοχρόνως ἀναγκάζεται νὰ «καταπίῃ τὴν κάμηλον».

Πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὰ πράγματα, ἀνάγκη νὰ προτάξωμεν μίαν προϋπόθεσιν· μίαν μόνον. Εἶνε γνωστόν, δηλαδή, ὅτι, πᾶν ὅ,τι συμβαίνει, δέον νὰ ἔχη τὴν πλήρη ἀντίστοιχόν του αἰτίαν. Οὐδεὶς ἀντιλέγει εἰς τὸ ἄξιωμα τοῦτο. Τοῦτο μόνον δύναται νὰ παρατηρηθῇ: ἐν τίνι ἔγκειται ἡ πληρότης τοῦ ἀποχρῶντος λόγου, δι' ὃν συμβαίνει τι. Ἀπὸ ἐπόψεως τῆς

κοινῆς λογικῆς εἶνε ἀναντίλεκτον ὅτι δι' ἕκαστον δεδομένον συμβάν ἡ γεγονὸς δέον νὰ γείνη δεκτὸς ὡς ὁ ἀποχρῶν λόγος τοῦ ἐκεῖνος ἐξ ὅλων, ὁ ὁποῖος παρέχει τὴν φυσικωτέραν καὶ πληρεστέραν ἐξήγησίν του. Τοῦτο δὲ προφαίνεται πάντοτε καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ὁσάκις ἡ προτεινομένη ἐξήγησις μᾶλλον συμφωνεῖ παρὰ διαφωνεῖ πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον, ὁ ὁποῖος κατ' ἀνάγκην παρουσιάζεται ὡς ὁ μοναδικὸς καὶ ἀσφαλὴς ἡμῶν ὁδηγὸς καὶ κριτής. Ἡ προϋπόθεσις αὕτη εἶνε τόσον προφανής, ὥστε νὰ ἐκφράζεται πλήρως καὶ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν ἐν τῇ γνωστῇ λακωνικῇ τοῦ Κυρίου ρήσει: «Τί δὲ καὶ ἀφ' ἑαυτῶν οὐ κρίνετε τὸ δίκαιον;» διατί δηλ. καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σας δὲν κρίνετε, δὲν συμπεραίνετε, δὲν ἀντιλαμβάνεσθε τί πρέπει νὰ γίνεται;

Ἐνώπιον τῆς ἀμειλίχτου ταύτης λογικῆς τῶν πραγμάτων ἡ θέσις τῆς συγχρόνου ἀπιστίας ἀποβαίνει, ὁμολογουμένως, κρίσιμος. Ἰδιοκτῆτης τις κήπου εὗρίσκετό ποτε ἐν μεγάλῃ στενοχωρίᾳ ἀμηνανῶν πῶς νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ἀσχημιζόντων τὸν κήπὸν του σῶρων χώματος καὶ ἄλλων ἀπορριμμάτων. Ἐπὶ τέλους φίλος του τῷ ὑπέβαλε τὴν ἐξῆς θαυμασίαν ἰδέαν: νὰ ἀνοίξῃ βαθεῖαν τάφρον καὶ νὰ ρίψῃ εἰς αὐτὴν τοὺς ἐνοχλητικοὺς σωρούς! Ὅσον δὴ ποτε βαθέως καὶ ἐπιμελῶς κἂν σκαφῇ ἡ τάφρος ἡ προωρισμένη νὰ κρύψῃ πάντα τὰ θεμελιώδη τοῦ Χριστιανισμοῦ γεγονότα, τὰ ἀδιανόητα ἄνευ τῆς παραδοχῆς τοῦ θαύματος, ὡς ἀποτέλεσμα πάντοτε καὶ κατ' ἀνάγκην θὰ προκύπτῃ παμμεγέθης ὄγκος φυσικῶν δυσκολιῶν, αἱ ὁποῖαι ὡς ἐκ τῆς βαρύτητος καὶ τοῦ μεγέθους τῶν θὰ εἶνε πολὺ περισσότερον ἀνοικονόμητοι. Ὁ ἀγνωστικισμὸς, δὴλον ὅτι, προσπαθῶν νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς δυσκολίας τῆς χριστιανικῆς πίστεως τὰς ὑπομιμνησκοῦσας τοὺς μικροὺς σωρούς, κατ' ἀνάγκην προσκρούει πρὸς ὀροσειρὰς ὀλοκλήρους φυσικῶν δυσκολιῶν.

Θεὸς—Πατήρ.

Εἰς ἐπίρρωσιν τῶν ἀνωτέρω ἃς ἐξετάσωμεν πρῶτον μερικὰ γεγονότα ἀπὸ τὸ πεδίου τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Ἡ ἀνάλυσις τῶν θὰ μᾶς δείξῃ ὅτι ἐὰν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ὑψίστου Νοῦ γείνη δεκτὴ ὡς πηγὴ καὶ ἀρχὴ τῶν πάντων ἡ ὕλη καὶ ἡ τύχη, θὰ εὗρεθῶμεν πρὸ τῆς ἀνάγκης ν' ἀντιμετωπίσωμεν θαύματα πολὺ μεγαλείτερα καὶ ἀκαταληπτότερα ἐκεῖνοι, τοῦ ὁποῖου ἐπιχειρεῖται ὁ παραμερισμὸς.

Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς φυσικῆς του πλευρᾶς εἶνε στενῶς συνδεδεμένος πρὸς τὸν περὶ αὐτὸν κόσμον. Καὶ εἶνε συνδεδεμένος ὄχι μόνον πρὸς τὰς κατωτάτας μορφὰς τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ πρὸς πᾶν ὅ,τι συνή-

θως ονομάζεται φυσικὸν περιβάλλον. Τὸ σῶμα ἡμῶν ἀποτελεῖται ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν καὶ ἐν τῷ ἄερι, τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν, καὶ ἐν τῷ ἐδάφει ἐπὶ τοῦ ὁποῖου περιπατοῦμεν. Ἀλλὰς λέξεσιν ὁ ἄνθρωπος ἐμφανίζεται ὡς μέρος τοῦ μεγάλου ὅλου, τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν «κόσμον».

Τὴν ἔννοιαν τοῦ κόσμου τούτου καὶ τὴν προέλευσίν του ὁ ἀνθρώπινος νοῦς προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ ἀπὸ χρόνων ἀμνημονεύτων. Ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ δὲν εὐρίσκομεν ἀπόπειράν τινα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ παρὰσχη αὐστηρῶς ἀπρητισμένον σύστημα θεϊστικῆς κοσμοθεωρίας. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς βιβλίοις τῆς Κ. Διαθήκης εὐρίσκομεν τοιοῦτο σύστημα. Ἡ ἐν αὐτῇ ὅμως περιεχομένη ἀποκάλυψις περὶ τοῦ Θεοῦ ὡς Πατρὸς, ἀποτελεῖ ἀναγκαίως τὴν οὐσίαν, τὸ κέντρον καὶ τὴν βάσιν τοῦ μᾶλλον καθωρισμένου θεϊστικοῦ συστήματος. Ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς βάσεως ταύτης (τοῦ Θεοῦ-Πατρὸς) ὁ Χριστιανισμὸς ὁρμώμενος διδάσκει κατ' αὐστηροτάτην ἀκολουθίαν, ὅτι ὑπάρχει Εἷς Θεός, Προσωπικὸν καὶ Παντοδύναμον Ὄν, Ποιητὴς τοῦ Παντός, ἡ Ὑψίστη τελικὴ αἰτία σύμπαντος τοῦ κόσμου, εἰς ὃν καὶ ὁ ἡμέτερος ἀσήμεντος πλανήτης περιλαμβάνεται, ὅστις παρουσιάζεται ὡς ἐλαχίστη στιγμή ἐν τῷ ἀπεριλήπτῳ συστήματι τῶν κόσμων τοῦ σύμπαντος.

Ἡ διδασκαλία αὕτη ἀναντιρρήτως καταπλήττει διὰ τοῦ μεγαλείου της πάντα, ὅστις θὰ ἤθελε νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτὴν τὴν πρέπουσαν προσοχήν. Καὶ εἶνε, πράγματι, καταπληκτικὴ, οὐδὲ εἶνε θαυμαστὸν ὅτι πᾶσα προσπάθεια νὰ ἐννοηθῇ πλήρως ἀπολήγει εἰς ἀποτυχίαν. Διότι τοῦτο εἶνε πολὺ φυσικόν. Τοιοῦτοτρόπως δυνάμεθα νὰ παρὰδεχθῶμεν ὅτι ἐν τῷ σημεῖῳ τούτῳ ἡ χριστιανικὴ πίστις πράγματι ἐνέχει δυσκολίας.

Πρὶν ἢ ὅμως ἀποκηρύξωμεν αὐτὴν διὰ τὸν λόγον τῶν δυσκολιῶν τούτων, καλὸν καὶ ὀρθὸν εἶνε νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας τί θὰ συναντήσῃ τις ἐνὶ ὀπίον του ἐν ἡ περιπτώσει, ἐκσυρίττων τὸν Χριστιανισμὸν διὰ ταύτας τὰς δυσκολίας, ἀσπασθῇ τὴν στάσιν τῆς ἀθεΐας ἢ τοῦ ἀγνωστικισμοῦ.

Τὰ θαύματα τῆς ἁρμονίας.

Θὰ ἀρχίσωμεν τὰς σκέψεις μας ἔχοντες ὡς δεδομένον τὸ ἀδιαφιλονίκητον ἀξιῶμα ὅτι δι' ἕκαστον γεγονός πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ πλήρως ἀντίστοιχός του αἰτία. Ἐκ τῆς καθημερινῆς παρατηρήσεως πορίζομεθα τὴν πείραν, ὅτι ἀδιαλείπτως διαπιστοῦμεν πανταχοῦ, ἥτοι καὶ ἐν τῇ περὶ ἡμᾶς φύσει καὶ ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, τάξιν, εὐρυθμίαν, κανονικότητα, ἁρμονίαν, προ-

σαρμωστικότητα, ἀντιστοιχίαν καὶ κάλλος. Τὸ γεγονός τοῦτο εἶνε τὸ μᾶλλον ἀναντίρρητον καὶ τὸ μᾶλλον ἀπλοῦν ἐξ ὧν προσπορίζει εἰς ἡμᾶς ἡ καθημερινὴ πείρα, ὡς τοιοῦτο δὲ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἀντίστοιχον καὶ κατὰ πάντα ἐπαρκῇ ἐξήγησιν Ὑπὲρξαν συγγραφεῖς σπουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἀφιέρωσαν εἰδικὰς μελέτας εἰς τὴν ἐξέτασιν, φέρ' εἰπεῖν, τῆς κατασκευῆς τῆς χειρὸς, ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἢ τῆς φύσεως τοῦ φωτός, ἐὰν δ' ἦτο δυνατόν νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα τὰς λεπτομερεῖς ταύτας περιγραφάς, ὅσα εἴπομεν προηγουμένως θὰ ἀπεικονίζοντο μετὰ καταπλησσοῦσης ἐναργείας καὶ θὰ ἐνοοῦντο ἐν ὅλῃ τῶν τῇ ζωηρότητι καὶ πειστικότητι.

Ἡ ἀπροκατάληπτος καὶ προσεκτικὴ μελέτη εἴτε τοῦ ὀφθαλμοῦ, εἴτε τῆς χειρὸς μᾶς ἀποκαλύπτει τόσα θαύματα ἐν τῇ κατασκευῇ των, ὥστε πραγματικῶς θὰ περιήρχοντο εἰς σύγχυσιν οἱ ὁπαδοὶ τῶν διαφορῶν ἀθεϊστικῶν ἢ ἀντιθέων ὑποθέσεων ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησιν τοῦ κόσμου. Ἐὰν παιδίον ἐρωτήσῃ τὸν σύγχονον φυσιολόγον πῶς ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου αὐξάνεται καὶ διατί καταλαμβάνει τὸ ὕπερ κατέχει μέρος εἰς τὸ νεογέννητον, ὁ φυσιολόγος δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ ἄλλην ἀπάντησιν εἰ μὴ ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως γνωρίζει. Ἐὰν ὅμως τὸ αὐτὸ παιδίον διετύπου τὸν δισχυρισμὸν ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς αὐξάνεται καὶ εἶνε ὡς εἶνε διεσκευασμένος διότι ὁ Θεὸς τὸν ἐδημιούργησε τοιοῦτον, ἀσφαλῶς ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη δὲν θὰ ἦτο παντάπασιν εἰς θέσιν νὰ ἀναιρέσῃ τὴν βεβαίωσιν ταύτην. Εἶνε ἤδη γνωστὸν, ὅτι ὁ ἀγνωστικισμὸς δὲν ἐπιχειρεῖ οὔτε νὰ βεβαιώσῃ, οὔτε νὰ ἀρνηθῇ τι. Ἀπλῶς ἀπαντᾷ: ἀγνοῶ. Ἀλλ' ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἔχομεν πρὸ ἡμῶν ἐν ἐξ ἐκείνων τῶν παραδειγμάτων ἢ μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν περιπτώσεων, ἐνθα εἶνε ἀδύνατος ἢ οὐδετερότης τῆς νοήσεως, ἐφ' ὅσον τυυλάχιστον ἀξιοῦμεν ὅτι εἴμεθα ὄντα λογικὰ καὶ συνεπῆ πρὸς ἑαυτά. Ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου, ἐν ἐκ τῶν δύο: ἢ πρέπει νὰ γείνῃ δεκτὴ μία λογικὴ αἰτία του, ἢ ὅχι· τρίτον τι ἀποκλείεται. Ἐφ' ὅσον ἐκάτερον ἀποκλείει τὸ ἕτερον, πᾶσα ἀποφυγὴ βεβαιώσεως τοῦ ἐνὸς ἰσοῦται πρὸς τὴν παραδοχὴν τοῦ ἑτέρου. Βεβαίως ὁ σύγχρονος ἀνεπτυγμένος σκεπτικισμὸς δυνατόν νὰ δισχυρισθῇ ὅτι ἡ χριστιανικὴ περὶ Θεοῦ διδασκαλία εἶνε ἀπλῶς μία ὑπόθεσις. Ἀλλὰ καὶ ὡς ὑπόθεσιν ἂν τὴν δεχθῶμεν, τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐν τῇ πραγματικότητι παρουσιάζεται ὡς ἐπαρκεστάτη ἐξήγησις τῶν γεγονότων, ἀδιάφορον ἂν τὴν δημιουργίαν νοήσωμεν ὑπὸ τὴν ἀγιογραφικὴν ἔννοιαν, ἢ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς βραδυτάτης ἐξελίξεως.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πότερος «ἀπατᾶται» καὶ «ἀπατᾷ» ;

Ἡ «Κυκλαδική» τῆς Σύρου σχολιάζουσα τὰ ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» γραφέντα (ἀρ. 43) περὶ μπολσεβικισμοῦ καὶ φασισμοῦ ἀνέγραψε καὶ ἔκρινε πράγματα μὴ γραφέντα ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου φύλλου. Δὲν ἔγραψε π. χ. ἡ «Ἐκκλησία» ὅτι καὶ ὁ φασισμὸς εἶνε «ἐναντίον τῆς τάξεως», οὔτε πάλιν ἐταύτισεν ἡ «Ἐκκλησία» τὸν φασισμόν πρὸς τὸν κομμουνισμόν ἐν τῇ στήσει των πρὸς τὴν θρησκείαν, τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν ἠθικὴν. Ἡ «Ἐκκλησία» ἀπλῶς ἀνέγραψε γνώμην τοῦ διασώμου Ἀγγλου συγγραφέως Νόρμαν Ἀντζελ, ὅστις, φιλοσοφῶν ἐπὶ τῶν μεταπολεμικῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν ἐκβλαστημάτων, ἦτοι τοῦ μπολσεβισμού καὶ τοῦ φασισμού, χαρακτηρίζει ταῦτα ὡς τρομερὰν «παρεξήγησιν τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν, ἐπὶ τέλους, κατήντησαν νὰ συντρίβουν», τὸν δὲ χαρακτηρισμὸν τοῦτον ἡ «Ἐκκλησία» ἐκάλεσεν «εὐστοχον». Καὶ τίς ὁ τὸ πασίγνωστον ταῦτο ποῦμα ἀρνούμενος; Ὁ ἰταλικὸς φασισμὸς, ἀνεξαρτήτως τῆς εὐνου στάσεώς του πρὸς τὴν τάξιν, τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ τῶν προσπαθειῶν του πρὸς ἀναστήλωσιν τῆς οἰκογενειακῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς, ἅτινα οὐδαμῶς ἐθίχθησαν ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», κατὰ τοῦτο μόνον συμπίπτει πρὸς τὸν κομμουνισμόν, ὅτι ἀποτελῶν ἀναβίωσιν τοῦ ἀρχαίου γνησίου ρωμαϊκοῦ πνεύματος, ἀπερρόφησε τελείως διὰ τῆς σωματειακῆς του πολιτικῆς καὶ τῆς ἀναζωογονήσεως καὶ τὸν ὥσεως τῆς ἀρχαιορρωμαϊκῆς ἐννοίας τοῦ κράτους τὴν αὐτομικὴν ἐλευθερίαν μέχρι συμπνιγμοῦ. Τί ἄλλο πράττει ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ὁ κομμουνισμὸς; Ἡ «Κυκλαδική» εἶνε ὄργανον τῆς ρωμαϊκῆς, ἀν δὲν ἀπατώμεθα, ἰδεολογίας, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ γνωρίζῃ ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἀντιλαμβάνεται. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐκ τῶν δύο ἡμῶν πάντως δὲν εἶνε ἡ «Ἐκκλησία» ἡ «ἀπατωμένη καὶ ἀπατῶσα».

Ἡ σημασία τοῦ τύπου.

Ἐν δημοσιογραφικῇ συνεντεύξει τοῦ ὀγάλλου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐτόνισε μεταξὺ ἄλλων ὀπόσην σημασίαν ἔχει ὁ τύπος εἴτε πρὸς γέννησιν ἔχθρας μεταξὺ τῶν λαῶν εἴτε πρὸς ἐπίτευξιν συνεννοήσεως δι' εἰρηνικοῦ προσπαθείας. «Πολὺ συχνὰ—εἶπεν ὁ κ. Μπριάν—δύο—τρὲς φράσεις γραφείσαι ἐν σπουδῇ ὑπὸ ἀναρμοδίου συντάκτου, δύναται νὰ μεταβάλουν τὴν κοινὴν γνώμην. Τοῦτο διδάσκει ἡ καθημερινὴ πείρα· καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ἡ δημοσιογραφικὴ γραφὴς νὰ ἐναποτίθεται εἰς χεῖρας ἀνείρων καὶ εἰς

πρόσωπα πολλαχῶς ἀκατάρτιστα. Ἐν τούτοις εἶνε ἀπορὸν πῶς ἐνῶ καὶ παρὰ τοῦ ἐσχάτου δημοσίου ὑπηρετοῦ ἀπαιτοῦνται ὠρισμένα προσόντα, μόνον παρὰ τοῦ διδασκάλου καὶ ποδηγέτου τῆς κοινωνίας ἀπὸ τοῦ περιβλεπτοτέρου τῶν βημάτων δὲν ἀπαιτοῦνται τὰ πρὸς ἀσκήσιν τόσον ὑπευθύνου λειτουργήματος ἀπαράιτητα προσόντα.

Ἀσεβήματα.

Δὲν γνωρίζομεν τί εἶνε αὐτὴ ἡ μονόπρακτος σάτυρα ἐνὸς θεατρικοῦ συγγραφέως, ἡ δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἱερωσύνη». Πάντως ὅμως τοιαῦτα λέξεις οὐδεμίαν ἔχουν σχέσηιν πρὸς σατύρας καὶ λυπούμεθα διότι τοιαῦτα ἀσεβήματα βλέπουν τὸ φῶς τῆς Ἑλληνικῆς ἡμέρας.

Θλιβερὸς ἀπολογισμὸς.

Ἀνέγνωμεν εἰς καθημερινὴν ἐφημερίδα εἰς πολλὰς συνεχείας ἓνα θλιβερώτατον, πράγματι, ἀπολογισμόν τῆς δράσεως τῶν ληστῶν ἀνὰ τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ ἡμετέρου κράτους καὶ ἐλεεινολογήσαμεν τὴν κατάστασιν ἡμῶν ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων συγχρόνων προόδων. Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι τῆς πληγῆς ταύτης ἡ ἀποκάλυψις θὰ ὠθήσῃ τοὺς ἀρμοδίους εἰς τὴν λήψιν τῶν ἀναλόγων μέτρων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν, ἅτινα ἔγκεινται ὅχι τόσον εἰς τὴν τελεσφόρον καταδίωξιν τῶν λυμαινομένων τὴν χώραν ἐγκληματιῶν, ἀλλ' εἰς τὴν πρόληψιν τῆς ἐμφανισέως των.

Μετὰ μίαν δεκαετίαν.

Τέσσαρά τινα ὑπεσχέθη ὁ ἀρχιμύστης τῆς νέας κομμουνιστικῆς θρησκείας Λένιν, ὅταν ἐσφετερίζετο τὴν ἀρχὴν ἐν Ρωσίᾳ πρὸς πραγμάτωσιν τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας, α) κοινωνίαν συναδέλφων ἀνευ ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων τάξεων καὶ ἀνευ διακρίσεως διευθυντῶν καὶ διευθυνομένων. Ἀποτέλεσμα μετὰ δεκαετίαν; ἡ μεγαλειτέρα κοινωνικὴ ἀνισότης ἀφ' ὅτου ὑπάρχει κόσμος· ἐπὶ ὑπερεκατὸν ἑκατομμυρίων χωρικῶν καὶ ἐργατῶν τὸ «κομμουνιστικόν» κόμμα μὲ ἐν μόνον σχεδὸν ἑκατομμύριον ὁπαδῶν ἀσκεῖ τὴν ἀγριωτέραν δικτατορίαν.—β) δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου, ὅ ἐστι δημοκρατίαν λαϊκὴν (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀστικὴν καὶ κεφαλαιοκρατικὴν). Ἀποτέλεσμα: τεραστίᾳ γραφειοκρατικῇ μηχανῇ ἀπὸ μόνου τοῦ κομμουνιστικὸν κινουμένη κόμμα καὶ ἀνεξέλεγκτος, μετὰ μισθολογίου τῶν γραφειοκρατῶν ὅπερ οὐδὲ κατ' ὄναρ εἶδε ποτε ὁ ἀστισμός.—γ) κατάργησιν τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς ἰδιοκτησίας. Ἀποτέλεσμα: ἴδε τὸ σημερινὸν ἐν Ρωσίᾳ ἐμπόριον καὶ τὴν μικροῖδιοκτη-

σίαν καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἰδιοκτησίας τῶν γαιῶν εἰς τοὺς χωρικοὺς ἐξελισσομένην βαθμίδον εἰς καθάραν κεφαλαιοκρατίαν.—καὶ δ) κατάργησιν τῆς θρησκείας καὶ ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως. Ἀποτέλεσμα: συμβιβασμός πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν τῆς καὶ ὀλοσχερῆς καὶ βιαία κατάπνιξις τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως καὶ τοῦ λόγου. Ὁ Λένιν δὲν ἠθέλησε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ κομμουνισμός εἶνε ἀνεφάρμοστος τώρα οἱ ὁπαδοί του ὀλοφύρονται ἐπὶ τοῦ πτωμακοῦ τῆς ἀψύχου ἐξ αἰτίας «ἰδεολογίας» των. τῆς ὁποίας τὸ θετικώτερον καὶ ἁπτότερον τῶν ἐπακολουθημάτων ὑπῆρξε τὸ ὅτι κατέστησε τὸν ρωσσικὸν λαὸν πτωχότερον καὶ δυστυχέστερον ἀπὸ πάσης ἐπόψεως.

Ἀφοπλισμός.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς τελευταίας περὶ τοῦ ἀφοπλισμοῦ πολυκρότου συνδιασκέψεως ὁ τέως πρωθυπουργὸς τῆς Μεγ. Βρεττανίας κ. Λόυδ Τζώρτζ σχολιάζων τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῶν κρατῶν διαπίστωι ὅτι ταῦτα ὄχι μόνον εἶνε καλλίτερον καὶ τελειότερον τῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς ἐξωπλισμένα, ἀλλὰ καὶ ἀφιερουσι τὰς καλλιτέρας διανοητικὰς δυνάμεις τῶν πολιτῶν των εἰς ἐπινοήσεις ὀλεθρίων πολεμικῶν μηχανημάτων. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ πολιτικωτάτου ἀνδρός, ἐὰν ἡ Εὐρώπη δὲν προχωρήσῃ πέραν τοῦ Δοκάρνο, ὁ πόλεμος εἶνε ἀναπόφευκτος. «Μόνον ἡ διαιτησία ὁδηγεῖ πρὸς τὴν εἰρήνην. Ἡ διαιτησία εἶνε ἡ μόνη βάσις τοῦ ἀφοπλισμοῦ. Ὁ ἀφοπλισμός εἶνε ἡ μόνη ἐγγύησις διὰ τὴν διαιτησίαν. Διαιτησία καὶ ἀφοπλισμός ὁμοῦ εἶνε ἡ μόνη ἀσφάλεια τῆς εἰρήνης».

Πέραν τοῦ τάφου.

Οἱ πλείονες τῶν μᾶλλον ἐξεχόντων σήμερον γάλλων ἐπιστημόνων, καλλιτεχνῶν, λογογράφων καὶ ποιητῶν ἐρωτηθέντες ἂν πειτεύουσιν εἰς τὴν καὶ πέραν τοῦ τάφου συνέχισιν τῆς ζωῆς ἀπήντησαν καταφατικῶς. Ἀλλὰ παρετηρήθη καὶ τοῦτο: ὅτι οἱ ἐντονώτερον ἐκφράζοντες τὴν βεβαιότητα περὶ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἱατρικὴν καὶ, ἐν γένει, εἰς τὰς Φυσικὰς Ἐπιστήμας. Παραθέτομεν δύο τῶν χαρακτηριστικωτέρων ἀπαντήσεων εἰς τὸ ἐν λόγω ἐρώτημα, τὴν τοῦ Henri Bordeaux—μέλους τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας,—καὶ τὴν τοῦ Henri Robert—διασέμου ἀκαδημαϊκοῦ καὶ μεγαλειτέρου δικηγόρου τῶν Παρισίων.

Οὕτω, ὁ μὲν πρῶτος ἀπήντησεν:

«Ἡ δίψα τῆς ζωῆς εἶνε δι' ἐμὲ τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν ἠμπορῶ ποτὲ νὰ ἱκανοποιηθῶ ἀπὸ τὴν ζωὴν μου χωρὶς τὴν πιθανότητα μιᾶς συνεχίσεώς της πέραν τοῦ θανάτου. Καὶ ὅσον ἀπαραίτητος εἶνε ἡ συνέ-

χεια αὐτῇ, τόσοι βεβαία μοῦ φαίνεται. ἀφοῦ τοῦλάχιστον ἀφίνει καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς μεγάλης καὶ ἱκανοποιητικῆς ἐπαγορθώσεως τῶν ἀδικιῶν αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς συμβαίνουν ἀκριβῶς εἰς τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς ἀγαθοὺς».

Ὁ δὲ δεύτερος:

«Ἐὰν πράγματι δὲν ὑπάρχῃ τίποτε μετὰ θάνατον, εἰς πρὲρ νὰ ἀπελπισθῇ καρεῖς περὶ τῆς ὑπερκοσμίου Δικαιοσύνης καὶ περὶ τῆς Συνέσεως ἡ ὁποία διέπει τὴν φύσιν».

Ὁλέθρια πειράματα.

Ἀνεγράφη ἐπ' ἐσχάτων ὅτι οἱ ἀμερικανοί, ἐπιρρεπεῖς εἰς τὰς καινοτομίας, ἤρχισαν ἐπιχειροῦντες καὶ τὴν δοκιμὴν τοῦ οὕτως ἀποκλειθέντος «δοκιμαστικοῦ γάμου» ἢ τοῦ «γάμου ἐν χωρισμῷ». Ἐὰν ληθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν διαζυγίων, τὰ τοιαῦτα πειράματα δὲν εἶνε ἀπλῶς συμπτώματα καινοτομίας, ἀλλὰ μᾶλλον ἀναζητήσεις τρόπων θεραπείας τῆς διαζυγιακῆς μαρίας. Ταχέως ὅμως θὰ κατανοηθῇ, ὅτι καὶ τὰ πειράματα ταῦτα εἰς οὐδὲν ἄλλο θὰ καταλήξωσιν, ἢ εἰς τὴν διάσεισιν τῆς οἰκογενείας. Ἀμα δ' ὡς κλονισθῇ ἡ πρώτη αὐτῇ κοινωνικῇ κυφέλῃ, οὐδὲν ἀγαθὸν προμηνύεται διὰ τὸ κοινωνικὸν σύνολον.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπὸ τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου κατηγορίσθη Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μονεμβασίας, Δημητριάδος καὶ Ναυπακτίας πρὸς μελέτην τῆς βελτιώσεως τοῦ διαχειριστικοῦ συστήματος τῶν ἱερῶν Μονῶν.

— Διὰ Διατάγματος τῇ 15 Ὀκτωβρίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 223 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἀπεσπάσθησαν αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ Πετρίλου καὶ Βλαστίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σιγκαταίνης, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος, ἵνα ἀποτελέσωσιν ἰδίαν Μονὴν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἱερὰ Μονὴ Πετρίλου—Βλασίου».

— Διὰ Διατάγματος τῇ 17 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 25 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 230 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἀνασυνεστάθη ἡ Ἱερὰ Μονὴ Φανερωμένης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος.

— Ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων ἡ ἐπιβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Ἀργολίδος ἐπιβλη-

θείσα ποινή μηνιαίας ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας εἰς τὸν ἱερέα Νικόλαον Μαστοράκη, ἐφημέριον τοῦ χωρίου Κοφίνιον τῆς ἁνω Μητροπόλεως.

— Διωρίσθη ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας ὁ ἱεροδιάκονος Δανιὴλ Βασιλόπουλος ἔχων τὰ πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα.

— Διὰ Διατάγματος τῇ 8 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων καὶ δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 223 τῆς Ἐφημ. Κυβερνήσεως ἐν. ἔ. ἐγκρίνεται ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2165 ἐ. ἔ. συνδικτικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσα ποινή τῶν δύο ἐτῶν καὶ ἐνὸς μηνὸς ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετὰ ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων εἰς τὸν ἐφημέριον Ἀγίας Αἰκατερίνης (Πλάκας) Ἀθηνῶν Φιλήμονα Βλαχόπουλον.

— Ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς «Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας» τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐτέλεσε χάριν τῶν φοιτητῶν τῆς θεολογικῆς σχολῆς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν θείαν Λειτουργίαν. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου εἰς τῶν φοιτητῶν ἀπήγγειλε πανηγυρικὸν λόγον εἰς τὴν ἐσπέρην τῶν Χριστουγέννων, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὁ διδάσκων τὸ μάθημα τῆς ὁμιλητικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ Κοσμήτωρ τῆς Θεολ. Σχολῆς κ. Ἀ. Ἀλιβιζάτος ἐδίδαξε φροντιστηριακῶς τοὺς φοιτητάς.

— Ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ διευθυντοῦ ἀνταλλαγῆς κ. Κ. Μητρομελέτης δημοσιευθείσης ἐν καθημερινῇ ἐφημερίδι πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐκ τῶν μέχρι σήμερον παραληφθέντων κειμηλίων 1) τὰ τιμαλφῇ (χρυσᾷ, ἀργυρᾷ καὶ ἀδάμντοκόλλητα) συσκευασθέντα ἐντὸς 60 κιβωτίων ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς κατὰ νόμον ἐδικῆς ἐπιτροπῆς, κατετέθησαν ἀπὸ τοῦ 1925 εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ ἀποδείξει. 2) Τρεῖς κιβώτια τιμαλφῶν κατασχεθέντα τελευταίως ἐν Ναούσῃ, κατετέθησαν παρὰ τῇ αὐτόθι δημορχίῳ κατόπιν καταμετρήσεώς των ὑπὸ ἐπιτροπῆς. 3) Ἀπαντα τὰ ὁπωσδήποτε ἱστορικὴν ἢ ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν ἔχοντα κειμήλια κατετέθησαν εἰς τὸ ἐνταῦθα καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ βυζαντινὸν μουσεῖον ὥς καὶ εἰς τὸ μουσεῖον καλῶν τεχνῶν ἐπὶ ἀποδείξει. 4) Αἱ ἀργυραὶ εἰκόνες, εὐαγγέλια ἐπάργυρα καὶ καινουργεῖς ἱερατικαὶ στολαί, λόγῳ τοῦ ὅγκου των, δὲν ἐτέθησαν εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀλλὰ φυλάσσονται εἰς ἀσφαλεστάτην ἀποθήκην ἐντὸς τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας. 5) Ἀπαντα τὰ

λοιπὰ ἐκκλησιαστικὰ εἶδη κοινῆς χρήσεως, ὥς καὶ τὰ βιβλία τῶν βιβλιοθηκῶν τῶν διαλυθεισῶν κοινοτήτων, φυλάσσονται ἐν ταῖς ἀποθήκαις κειμηλίων (μέγαρον Πλακεντίας, ὁδὸς Κηφισίας) ὑπὸ τὴν ἐνδελεχῇ ἐπίβλεψιν φρουρᾶς. 6) Ἐκ τῶν τῆς κοινῆς χρήσεως ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν μέχρι σήμερον ἐφωδιασθῆσαν διὰ τῶν ἀπαραιτήτων εἰδῶν πρὸς τέλει τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων 246 ναοὶ καὶ κοινότητες πρὸ παντὸς προσφυγικαί, ἐπὶ ἀποδείξει, ἐκ δὲ τῶν ἱερατικῶν ἀμφίων ἐχορηγήθησαν εἰς ἀπόρους ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς 14 ἀρχιερατικαὶ στολαὶ καὶ 316 ἱερατικαὶ τοιαῦται καὶ πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει ἐγκρίσεως τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ ἐξοδευθέντα ποσὰ πρὸς περισυλλογὴν τῶν ὡς ἄνω κειμηλίων, τῶν ὁποίων ἀσφαλῶς ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰ 150 ἑκατομ. δραχμῶν (χωρὶς νὰ ὑπολογισθῇ ἡ ἀξία τῶν εἰς τὰ μουσεῖα κατατεθέντων ὥς καὶ τῶν διανεμηθέντων εἰδῶν κοινῆς χρήσεως) ἡ ἐπὶ κ. Νάκου συσταθεῖσα ἐπιτροπὴ προσέβη εἰς ἀκριβέστατον ἔλεγχον καὶ ἐξακριβώσιν τῶν δαπανηθέντων ποσῶν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέχρι σήμερον ἐξωδεδύθησαν διὰ συμπληρωματικὴν μεταφορὰν τῶν καθημερινῶς ἀνευρισκομένων κειμηλίων δραχ. ἑπτὰ χιλιάδες. Ἀπαντα τὰ κειμήλια εἶνε ἕτοιμα πρὸς παράδοσιν εἰς τὸ νεοσυσταθὲν ταμεῖον τῶν κοινοτικῶν περιουσιῶν.

— Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Ἐδέσσης καὶ Γιαννιτσῶν ἐγνώρισαν τῷ Γενικῷ Ἐκκλησιαστικῷ Ταμείῳ ὅτι ὁ ὑπόλογος Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Ἐδέσσης κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ πενταμελοῦς Ἐφετερίου Θεσσαλονίκης εἰς ἐξαετὴ εἰρκτὴν καὶ εἰς ἀποζημίωσιν δρ. 55 χιλιάδων μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν μέχρι ἐξοφλήσεως ὑπὲρ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῶν ὑπαγομένων ὑπὸ τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ

Ἐν τῇ πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Μετσχέτης καὶ Τυφλίδος καὶ «Καθολικὸν» πάσης Ἰβηρίας ἀπαντήσῃ τῆς Α. Δ. Π. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς : «Ἡ τοῦ διωρθωμένου ἡμερολογίου εἰσαγωγὴ καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν χορὴν εἶχεν ἀποβῆ, ὥς γνωστόν, ἀνάγκη ἀπαραίτητος διὰ τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν μετὰ τὴν ὑφ' ἀπάντων ἀνεξαιρέτως τῶν Ὁρθοδόξων Κρατῶν γενομένην ἀποδοχὴν καὶ εἰσαγωγὴν διὰ τὰς κοσμικὰς σχέσεις τοῦ ἡμερολογίου τούτου. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ περὶ τοῦ ζητήματος κατὰ τὴν ὁμόφωνον γνώμην τῶν πλείστων ἀδελφῶν Ἀυτοκεφαλῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, συγκληθὲν καὶ συνελθὸν κατὰ τὸ ἔτος 1923 ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς Πατριαρχεῖῳ Πανορθόδοξον Συνέδριον, εἰς ὃ τακτικῶς

ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἐκλήθησαν πᾶσαι αἱ ἀδελφαὶ Αὐτοκέφαλαι Ἐκκλησίαι, ἀντεπροσωπεύθησαν δὲ αἱ πλεῖσται, παμψηφεῖς διὰ τῶν παρασταντῶν ἀντιπροσώπων ἐνέκρινε καὶ εἰσηγήσατο τὴν ἡμερὸν ἀποδοχὴν καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ πράξει τοῦ διωρθωμένου ἡμερολογίου πρὸς εὐκολίαν τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, δι' ὃν ἡ χορηγία δύο ἡμερολογίων, ἐτέρον ἐν τῷ κοσμικῷ καὶ ἐτέρον ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ αὐτοῦ βίῳ, ἀπέβλεπε πλέον προφανέστερα δυσχέρεια σημαντικὴ καὶ ποικίλως ἐπιζήμιος. Καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ αὕτη, ταχτικῶς πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς Ἐκκλησίαις κοινοποιηθεῖσα ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐξ ὁλοκλήρου αὐτὴν διὰ συνοδικῆς ἀποφάσεως ἀποδεξαμένης, ἔτυχε πλήρους ἀποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν πλείστων αὐτῶν. Διὰ τὸν ἐκδηλωθέντα ὅμως οὐχ ἦν δισταγμὸν ὑπὸ τινων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία, ἐπιθυμοῦσα ὅπως δοθῇ καιρὸς καὶ διευκολυνθῇ καὶ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων προσχώρησις, χάριν τῆς πλήρους συμβαδίσσεως πασῶν καὶ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ, καίπερ ἐξωτερικῶ ἄλλως καὶ οὐ δυναμένῳ θίξαι τὴν ἐνότητα τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ἔγνω πρόσφορον, σύμφωνον ἔχουσα τὴν σκέψιν καὶ τὴν γνώμην καὶ ἄλλων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως τὸ κατ' ἀρχὰς ἐφαρμοσθῇ τὸ διωρθωμένον ἡμερολόγιον μόνον διὰ τὰς ἀκινήτους ἐορτάς, ικανοποιουμένου οὕτω τοῦ μᾶλλον ἐπείγοντος μέρους τῆς παραστάσεως ἀνάγκης, ὅσον δ' ἀφορᾷ καὶ εἰς τὴν τοῦ Πασχαλίου πρὸς αὐτὸ προσαρμογὴν, αὕτη, καίπερ ἀναμφιβόλως ἀναγκαῖα καὶ ἐπείγουσα καὶ αὕτη, ἀναβληθῇ προσωρινῶς μέχρι τῆς συγκροτήσεως τῆς Μεγάλης ἡ Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδόξου Συνόδου, ἥς ἡ πραγματοποίησις ἡλπίζετο προσεχῆς. Καὶ αὕτη ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ τῆς ΚΠόλεως καὶ ἐν ταῖς πλείσταις τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ἀποδεξαμένων τὴν ἀποφασιν ταύτην, εἰσῆχθη καὶ κρατεῖ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ἡ πράξις αὕτη ὡς πρὸς τὴν ἡμερολογιακὴν διαρρυθμίσιν, ἥτοι ὅπως ἐφαρμόζεται τὸ διωρθωμένον ἡμερολόγιον τὸ γε νῦν μόνον διὰ τὰς ἀκινήτους ἐορτάς, προκειμένου δὲ περὶ τοῦ Πασχαλίου, τηρῶνται τὰ κατ' αὐτὸ προσωρινῶς ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, μέχρι νεωτέρας κοινῆς ἀποφάσεως».

— Κατ' εἰδήσεις πρὸς τὸν ἡμερήσιον τύπον ἐκ ΚΠόλεως δι' ἐγκυκλίου τῆς διευθύνσεως τῆς Παιδείας πρὸς τὰς ἑλληνικὰς σχολὰς ἀνηγγέλθη ἀπόφασις τῆς τουρκικῆς Κυβερνήσεως περὶ καταργήσεως τῆς Κυριακῆς ἀργίας τῶν ἑλληνικῶν σχολείων.

— Ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ «Ὁρθοδόξῃ» ὅτι εἰς

πλήρως τῆς χρησεύσεως ἐπαρχίας Ἐλευθερουπόλεως ἐξελέγη τῇ 19 Νηβρίου διὰ ψήφων κανονικῶν ὁ Παν. Μητροπολίτης Βερροίας καὶ Ναούσης κ. κ. Σωφρόνιος, τῆς δ' ἐπαρχίας Βερροίας καὶ Ναούσης Μητροπολίτης ἐξελέγη ὁ Παν. Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης κ. Πολύκαρπος.

— Ἡ Ἐπαρχία τοῦ Ἀγ. Ὁρους κατηργήθη κατὰ τὸν Καταστατικὸν αὐτοῦ χάριν ἐκ τῶν πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν Τραπεζούντος κ. Χρυσάνθου, Μηθύμνης κ. Διονυσίου καὶ Τυρολόης καὶ Σφεντίου κ. Χρυσοστόμου.

— Τῷ ἐν Ρωσίᾳ ὁσιολογ. ἀρχιμ. κ. Βασιλείῳ Δημοπούῳ ἐπετράπη συνοδικῶς ὅπως ἀντιπροσωπεύῃ παρὰ τῇ ὀρθοδόξῳ ὁστικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Σιναίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Εἰς πάσας σχεδὸν τὰς ἐκτὸς τῆς Αἰγυπτίου παροικίας τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ἐγκρίσει τοῦ Παν. Πατριάρχου Μελετίου, εἰσῆχθη τὸ νέον ἡμερολόγιον. Ἐκτὸς τῆς παροικίας Καζαμπλάκας τοῦ Μαρόκου, ὡς ἐγράψαμεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ, κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ «Πανταίνου» τὸ νέον ἡμερολόγιον εἰσῆχθη ἤδη πρὸ τῶν ἐορτῶν τῶν Χριστουγέννων ἐν ταῖς παροικίαις Τριπόλεως, Βεγγάζης καὶ Σφαῖς, ὧν οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι πάροικοι θεομῶς παρεκάλεσαν περὶ τούτου τὸν Πατριάρχην. Τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου εἰς τὰς εἰρημένας παροικίας ἐνέκρινε καὶ ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, συνελθοῦσα κατ' αὐτὰς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

— Κατὰ τηλεγράφημα ἐξ Ἀλεξανδρείας ληφθὲν τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας Μητροπολίτης Ἀξώμης ὁ ἀρχιμανδρίτης Νικόλαος Θεοδούλου. Ὁ νέος Μητροπολίτης Ἀξώμης καταγόμενος ἐκ Ναζαρέτ ἐξεπαιδεύθη ἐν ταῖς θεολογικαῖς Σχολαῖς τοῦ Σταυροῦ ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ τῆς Χάλκης ἐν Κπόλει. Μετὰ τὰς ἀρίστεας θεολογικάς του σπουδὰς ὑπηρέτησεν ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ Ἀντιοχείας, ἐπὶ ἱκανὸν δὲ χρόνον καὶ ὡς γραμματεὺς καὶ διεργμηνεὺς τοῦ ἐν Βηρυτῷ Ἑλληνικοῦ Προξενείου. Πρὸ ἔτους περίπου προσληφθεὶς εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας κατέδειξε τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἱκανότητα, δι' ἣν καὶ προσεκρίθη παντὸς ἄλλου ἐν τῇ πληρώσει τῆς ἀπὸ πολλοῦ χρησεύσεως Μητροπόλεως Ἀξώμης ἡ Αὐξούμεως ἐν Ἀβυσσινίᾳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ρώσος ἐπανελθὼν ἐκ Ρωσίας εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μετ' ἐπίσκεψιν τῆς πατρίδος καὶ μελέτην ἑμπεριστα-

τωμένην ἰδίᾳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς καταστάσεως, ἐδημοσίευσεν τὰς ἐκεῖθεν ἐντυπώσεις του, ἐξ ὧν παραλαμβάνομεν τὰ ἀκόλουθα : 'Απὸ δογματικῆς, καὶ κανονικῆς καὶ λειτουργικῆς ἐπόψεως δὲν ὑπάρχουσι διαφοραὶ μεταξὺ τῆς «ἀνακαινιστικῆς» καὶ τῆς πατριαρχικῆς 'Εκκλησίας. Αἱ διαφοραὶ εἶνε μᾶλλον ἔμμεσοι συνίστανται δ' εἰς τὰ ἐξῆς σημεία : α) ἡ «ἀνακαινιστικῆς» ἢ «ζῶσα» ἐκκλησία δέχεται μόνον τὸ συννοδικὸν σύστημα ἐν τῇ διοικήσει τῆς 'Εκκλησίας τὸν θεσμόν τοῦ πατριαρχείου θεωροῦσα ἀνεπιθύμητον ὑπὸ τὰς σημερινὰς τοπικὰς συνθήκας· β) ἡ ἐν λήγῃ ἐκκλησία δέχεται καὶ ἐγγάμους ἐπισκόπους, ἐπιτρέπει δὲ καὶ τὸν β' γάμον εἰς τοὺς ἐν χρεῖα κληρικούς· καὶ γ) ἀναγνωρίζει τὴν κοινωνικὴν ἐπανάστασιν ὡς ἀνταποκρινομένην οὐ μόνον εἰς τὰς συγχρόνους ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν.

— Κατὰ τὰς αὐτὰς ἀνακοινώσεις ἐν Μόσχᾳ ὑπάρχει θεολογικὴ 'Ακαδημία, ἀφ' ἧς κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἀπεφοίτησαν 16, καὶ ἦτις ἐν συνόλῳ ἀριθμεῖ 80 φοιτητάς. Ἡ 'Ακαδημία αὕτη συντηρεῖται δαπάναις τῆς συνόδου τῆς ζώσης 'Εκκλησίας, ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῶν ναῶν καὶ διὰ βοηθήματος χρηματικῶν προερχομένου ἐκ τῶν μεθοδιστῶν τῆς 'Αμερικῆς. 'Εκ τῶν 300 ἐν Μόσχᾳ ἐνοριῶν εἰς τὴν ἐν λόγῳ 'Εκκλησίαν ἀνήκουσι μόνον 10. Κατὰ τὸν γράφοντα, ἡ 'Εκκλησία αὕτη δὲν εὐδοκμεῖ. Εἶνε ἀπλῶς κλῆρος ἄνευ ποιμνίου, ἐπιτελεῖον ἄνευ στρατοῦ. Οἱ ὁρθόδοξοι δὲν ἐπιδεικνύουσι πρὸς αὐτὴν ἰδιάζουσαν δυαμείαν. Θεωροῦσιν αὐτὴν κακὸν μὴ χεῖρον ἀπέναντι τοῦ κακοῦ τῶν ἀθέων.

— Ἐν τῇ πόλει Βίννιπεγ συνεκροτήθη συνέλευσις τοῦ ὁρθοδόξου κλήρου καὶ λαοῦ, τοῦ ἐν Καναδᾷ ὑπαγομένου εἰς τὴν ποιμαντορικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ μητροπ. Πλάτωνος. Τῆς συνελεύσεως προέστη ὁ ἐπίσκ. 'Αρσένιος, βοηθὸς τοῦ ἐν λόγῳ μητροπολίτου καὶ προϊστάμενος τῶν ἐν Καναδᾷ ρωσικῶν ὁρθοδόξων παροικίων. Ἡ συνέλευσις ὁμοφώνως ἀπεδέχθη ὡς κανονικὸν ποιμένα τῶν ἐν 'Αμερικῇ ὁρθοδόξων Ρώσων τὸν μητροπ. Πλάτωνα, παρὰ τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἀπόφασιν τοῦ ἐν Κάρλοβιτς συλλόγου τῶν Ρώσων ὑπερορίων ἀρχιερέων.

— Ἡ Σοβιετικὴ κυβέρνησις φαίνεται ἐκλέξασα τὸ Χαρμπίν ὡς ἓνα τῶν κυριωτέρων διακομιστικῶν λιμένων πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν ὑπὸ τῶν μπολσεβικῶν διαρπαγέντων κειμηλίων. Μεταξὺ τῶν κειμηλίων τούτων καταλέγονται καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πολύτιμα σκευή, ἅτινα εἶχον διαρπάσει ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς βοηθείας τῶν ἐκ τοῦ λιμοῦ πασχόντων πληθυσμῶν

κατὰ τὸ 1920. Οὕτω κατ' εἰδήσεις αὐθεντικὰς μεταξὺ τῶν φυγαδευομένων ἐκ Ρωσίας κειμηλίων εἶνε εἰκόνας ἀργυρῶν μετὰ πολυτίμων λίθων, χειρογράφοι ἁγίων Γραφῶν μεγίστης οὐ μόνον ἱστορικῆς ἀλλὰ καὶ ὕλικῆς ἀξίας, ὡς κατὰστικτοὶ ἐκ λίθων πολυτελῶν καὶ ἔγκλειστοι ἐν εἰδικαῖς ἀργυραῖς θήκαις. Πλὴν τούτων ἐξήχθησαν καὶ 200 πολύτιμοι λίθοι, ἐξωρυγμένοι ἐκ τῶν διακοσμήσεων εἰκόνων, ὧν ἕκαστος εἴλεβε βάρος καρατίου. Τὸ τελωνεῖον Χαρμπίν ἐξετίμησε τὰ ἐξαγόμενα εἰς 500.000 ρούβλια χρυσῶν. ἐνῶ ἡ σοβιετικὴ ἐκτίμησις ἦτο μηδαμινή.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Διὰ τοῦ ἐπ' ἐσχάτων ἐπισυμβάντος ἐν Καῖρῳ θανάτου τοῦ γηραιοῦ πατριάρχου τῶν Κοπτῶν Κυρίλλου σάλος μέγας ἠγέρθη ἐν τοῖς κοπτικαῖς κύκλοις διὰ τὴν διαδοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῷ κοπτικοῦ πατριαρχείου. τοῦ Σάλου τούτου πρόξενος ἐγένετο ὁ διχασμὸς τῶν κοπτῶν εἰς δύο ἀντιμαχομένας μερίδας, ὧν ἑκατέρα ἄλλην ἔποψιν ὑποστηρίζει, μόλις δ' ἀπὸ τινος χρόνου τρίτῃ μερὶς «εἰρηνοποῖος» ἀναφανείσα ἐπιχειρεῖ νὰ συμβιβάσῃ τὰς ἀντιτιθεμένας ἐπόψεις δι' εἰδικῆς ἐπιτροπῆς διαπραγματευομένης τὸ ζήτημα τὸ μὲν μετὰ τῆς Ἱεραρχίας, τὸ δὲ μετὰ τῶν λαϊκῶν ἐκπροσώπων. Ἐλπίζεται ὅτι τὸ εἰρηνευτικὸν αὐτῆς ἔργον θὰ ἀχθῇ εἰς πέρας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΕΤΤΟΝΙΑΣ

Πρὸ τινος ἐν Ρήγῳ συνήλθεν ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς ἐν Λεττονίᾳ ὁρθοδόξου 'Εκκλησίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννου, συνεζήτησε δ' ἐπὶ διαφορῶν ζητημάτων ἀφορώντων τὴν 'Εκκλησίαν ταύτην. Ἠκούσθησαν προσέτι ὑπομνήματα περὶ τῆς καθόλου καταστάσεως τῆς ἐν Λεττονίᾳ 'Εκκλησίας καὶ ἀνεπτύχθησαν αἱ ἀνάγκαι τῶν ἐπὶ μέρους ἐνοριῶν. Τὸ σπουδαιότερον τῶν ζητημάτων ὑπῆρξε τὸ τῆς ρυθμίσεως τῆς πρὸ τινος μόλις ἐπιστραφείσης ὑπὸ τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας περιουσίας τῆς Λεττονικῆς 'Εκκλησίας. Ἡ περιουσία αὕτη, ἀποτελουμένη ἐκ κωδῶνων ἐκκλησιῶν, ἀμφίων, ἐκόνων καὶ διαφόρων ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν, κατενεμήθη εἰς τοὺς ναοὺς, εἰς οὓς πρὸ τῆς ἐκκένώσεως ὑπὸ τῶν ρώσων ἀνήκον, ὡς καὶ εἰς τινες νέους ναοὺς. Οἱ ἐπιστραφέντες μέχρι τοῦ νῦν κώδωνες ἀνέρχονται εἰς 101· ἀλλ' ἐν πολλοῖς ἀκόμη μέρεσι τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας ἀπομένει πολλὴ πολύτιμος περιουσία ἐκκλησιαστικὴ ἀνήκουσα εἰς ὁρθοδόξους ἐν Λεττονίᾳ ναοὺς, φαίνεται δ' ὅτι οἱ ἐν Λεττονίᾳ δὲν ἐλπίζουν καὶ αὐτῆς τὴν ἐπιστροφὴν.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τηλεγραφικὰς πληροφορίας ἐκ Λονδίνου ἤρ-

χισε τὴν προπαρελθούσαν Δευτέραν 19 λήγοντος εἰς τὸ 'Ανάκτορον Λάμπεθ ἐπίσημον καθέδραν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς 'Αγγλικανικῆς 'Εκκλησίας 'Αρχιεπισκόπου τοῦ Καντέρβουρν, ἡ σύνοδος τῶν 'Αγγλῶν ἱεραρχῶν, πρὸς λήψιν ἀποφάσεως περὶ τῆς τηρητέας στάσεως τῆς 'Εκκλησίας, κατόπιν τῆς ἀπορρίψεως ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων τοῦ ἀναθεωρηθέντος προσευχηταρίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐγκριθῇ ὑπὸ τῆς μεγίστης πλειονότητος τῶν ἱεραρχῶν. Οἱ ἐπίσκοποι ἀποδίδουν τὴν ἀπόρριψιν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἀπετελέσθη εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων πλειοψηφία ἐξ ἐτεροδόξων, 'Ιουδαίων καὶ ἀπίστων, επικρατεῖ δὲ γνώμη, ὅτι ὠρίμασεν ὁ καιρὸς τοῦ ἐντελοῦς χωρισμοῦ τῆς 'Εκκλησίας ἀπὸ τῆς Πολιτείας, ἡ ὁποία δὲν δικαιούται νὰ ἔχη βαρύνουσαν γνώμην ἐπὶ δογματικῶν ζητημάτων. Ἡ πλειοψηφία τῶν 'Αγγλῶν ἱεραρχῶν ἐξηγεῖ, ὅτι διὰ τῶν ἐπενεχθεισῶν τροποποιήσεων εἰς τὸ λειτοργικὸν τῆς 'Αγγλικανικῆς 'Εκκλησίας ἐνομιμοποιήθησαν ἅπλως κρατήσασαι ἤδη ἀντιλήψεις, ἰδίως δὲ ὁ ἱερουργῶν καθορίζεται ὡς ἱερεὺς τελῶν τὴν ἀναίμακτον θυσίαν πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ οὐχὶ ὡς ἅπλοῦς τελετουργὸς (minister). Ἡ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ νέου προσευχηταρίου ὁφείλεται ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς φανατικοὺς πουργιτάνους, οἱ ὁποῖοι φοβοῦνται μήπως ἡ μεταρρύθμισις ἤθελε προσεγγίσει τὴν 'Αγγλικὴν ἐκκλησίαν πρὸς τὴν Παπικὴν Ρώμην. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς ἰδέας τοῦ χωρισμοῦ τῆς 'Εκκλησίας ἀπὸ τῆς Πολιτείας τονίζουν, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ διορισμὸς ἐπισκόπων ἐν 'Αγγλίᾳ ὑπὸ τῶν ἐλάχιστε προθυπουργῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδέχεται καὶ νὰ μὴ εἶνε 'Αγγλικοί.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Τῇ 9 Νοεμβρίου ἡ ἐν Παρισίοις ἀπὸ τοῦ 1877 ἰδρυθεῖσα προτεσταντικὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Στρασβούργου ἐώρτασε τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς. Ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ ἐδίδαξαν διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες, οἱ οἱ Auguste Sabatier, F. Lichenberger, Ed. Stapher, J. Reville κλ. Κατὰ τὸ ἱωβιλαῖον τοῦτο ἀντιπροσωπεύθησαν τὰ ἐκασταχοῦ πανεπιστήμια καὶ ἰδίᾳ αἱ Θεολογικαὶ αὐτῶν Σχολαί, ὅσαι δ' ἐξ αὐτῶν δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποστείλωσιν ἀντιπροσώπους, ἐχαρέτισαν τὸ ἐπιστημονικὸν ἴδρυμα διὰ θερμῶν ἐκφράσεων συμπαθείας, ἐν οἷς καὶ ἡ ἡμετέρα Θεολογικὴ Σχολή. Οἱ πολυάριθμοι προσκεκλημένοι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην καὶ τὴν Βιβλιοθήκην Ἐταιρείας καὶ Ἱστορίας τοῦ γαλλικοῦ προτεσταντισμοῦ, ἐγένοντο ἀντικείμενον θερμῶν δεξιώσεων ἐν Σορβόννῃ καὶ ἐν τοῖς Ἡλυσίοις, ὅπου ὁ Πρόεδρος τῆς

Γαλλικῆς Δημοκρατίας διετράνωσε τὸν βιθὺν τοῦ σεβασμὸν πρὸς τὴν ἐορτάζουσαν Σχολήν.

— Τὸ συμβούλιον τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλβετίας διεβίβασε τηλεγραφικῶς πρὸς τὰς ὁμοσπόνδους βουλὰς εἰς Βέρνην τὴν ἀποδοκιμασίαν αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν μετατροπὴν τοῦ 34 ἄρθρου τοῦ ὁμοσπόνδου συντάγματος ἐξορκίζον τὰ μέλη αὐτῶν νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὴν ἀπόλυτον ἀπαγόρευσιν τῶν λεσχῶν τῶν τυχηρῶν παιγνίων χάριν τῆς τιμῆς τῆς Ἑλβετίας καὶ τοῦ καλοῦ αὐτῆς μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ὀνόματος.

— Κατὰ πληροφορίας ἐκ Λονδίνου, ἡ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ τῆς βουλῆς τῶν κοινοτήτων, εἰς ἣν εἶχε παραιεμφεθῇ τὸ ὄνομα τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐσχάτως μεταρρυθμισθὲν «Β. βλὶον προσευχῶν» ἵνα εἰσαχθὲν εἰς τὴν βουλὴν ψηφισθῇ ὡς νόμος τοῦ κράτους, ἀπέρριψε τὴν γενομένην μεταρρύθμισιν. Τὸ γεγονός φαίνεται ἐγκυμονοῦν συνεπειὰς σπουδαίας, καθ' ὅσον ἤρξατο ἤδη γινόμενος εὐρύς λόγος ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κύκλοις περὶ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ κράτους.

— Ἐπανηγυρίσθη ἐσχάτως μετὰ πολλῆς τῆς ἐπισημότητος ἡ πεντηκονταετηρίς τῆς «Ἐλευθέρας Σχολῆς τῆς Προτεσταντικῆς Θεολογίας» ἐν Παρισίοις. Εἰς τὸν ἐορτασμὸν παρέστη καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου λαβὼν τιμητικὴν θέσιν δεξιᾷ τοῦ κοσμητόρος καὶ προσφωνήσας καταλλήλως ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἡ Σχολὴ αὕτη ἀριθμεῖ δώδεκα καθηγητὰς διδάσκοντας εἰς τέσσαρας κλάδους τῆς Θεολογικῆς ἐπιστήμης, τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰς γλώσσας ἑλληνικὴν ἑβραϊκὴν καὶ λατινικὴν.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ

Ἐτελεύτησεν ἐν' ἐσχάτοις ὁ Προπαιδευτικὸς τῆς Ἰσπανίας Ἀρχιεπίσκοπος Τολέδου καρδινάλιος Keig y Cosanova.

— Ἐξ ἀφορμῆς τῆς τελευταίας περὶ τὸ Συνέδριον τῆς Λωζάνης κινήσεως ἡ «Union des Eglises», ὄργανον τῆς οὐνικῆς προπαγάνδας, ἐδημοσίευσεν ἄρθρον ἐν ᾧ ἐπαναλαμβάνεται ἡ καὶ ἄλλως γνωστὴ τοῦ Βατικανοῦ γνώμη περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, ἐνεκα τῆς ὁποίας καὶ συστηματικῶς ἀπέσχε μέχρι τοῦδε τῶν διαφόρων Συνεδρίων ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἀδύνατος, κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην τῶν παπικῶν, ἡ τῆς Ἐκκλησίας ἐνότης ἀνευ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ παπικοῦ πρωτείου καὶ τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Συνεπῆς δὲ πρὸς τὸν ἰδιαιτέρον αὐτῆς σκοπὸν τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ οὐνικῆς προπαγάνδας ἡ «Union des

Eglises» δὲν παραλείπει νὰ τονίσῃ ἰδιαίτερος ὅτι εἶναι πρόθυμος ὁ Παπισμὸς ν' ἀναγνωρίσῃ εἰς τὰς ἐπὶ μέρους ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας τὸν ἰδιαίτερον αὐτῶν τύπον τῆς λατρείας καὶ τῆς δικεικλήσεως, τὰ ἀρχαῖα προνόμια καὶ τὴν λειτουργικὴν τῶν γλῶσσαν. Προκειμένου περὶ τῶν ἄλλων δυτικῶν Ἐκκλησιῶν τονίζεται ἐπίσης ὅτι οὐδὲν ἐμποδίζει αὐτὰς ν' ἀσπασθῶσιν οἰονδήποτε τύπον τῆς οὐνιτικῆς Ἐκκλησίας· καὶ νὰ ἐπαναλάβωσι οὕτω τὰς πρὸς τὸν Παπισμὸν σχέσεις.

— Ὑπὸ τοῦ σχεδίου τοῦ «Ἱερατικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν» προβλέπεται εἰδική διὰ τὴν Ρωσίαν ἐπιτροπή, ἣν καταρτισθεῖσα διὰ πράξεως τῆς Παπικῆς Ἐδρας τῇ 24 Μαρτίου 1927 διατελεῖ ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Καρδινάλιου Aloys Sincero, γραμματέως τοῦ ἐν λόγῳ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου.

— Ἀγγέλλεται ὑπὸ τῆς «Union des Eglises» ἡ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο γενομένη ἐν Ν. Ὑόρκῃ σύστασις ἀγγλικανικῆς «Ἀδελφότητος ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως» (Confraterniti of Union), τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι, ὡς γράφει, ἡ διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς μελέτης ἐπιδίωξις τῆς μετὰ τοῦ Πάπα ἐνότητος, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διδασκαλίας τῶν ὑπὸ τῆς ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἀνεγνωριζομένων οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἀγνοεῖται, ἐν πάσῃ περιπτώσει, καὶ ὁ τρόπος τῆς συστάσεως καὶ ἡ παροῦσα δύναμις τῆς ἐν λόγῳ «Ἀδελφότητος». Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὅμως τῆς συστάσεως αὐτῆς ὑπομνήσκειται ὑπὸ τῆς «Union des Eglises» ὅτι παρῳμοία ἀκριβῶς ὁργάνωσις συστάσα τῷ 1899 ἡ (Church Unity Army), τῷ 1908 ὁργάνωσεν ἐτησίαν ὀγδοήντα ἡμερῶν προσευχῆς (18—25 Ἰανουαρίου) καὶ τῷ 1909 προσήλθεν ὁριστικῶς εἰς τὸν Παπισμὸν.

— Ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾷ τῶν ἀγγλικῶν ἰδιῶν εὐρίσκεται τὸ διαμέρισμα τοῦ Μαλαμπάρ, ἔνθα ὑπάρχουσι περὶ τὰς 80000 χριστιανῶν τοῦ Χαλδαϊκοῦ δόγματος. Ἐκ τούτων αἱ 50000 εἶναι ἡνωμένοι μετὰ τοῦ Κατολισμοῦ (οὐνῖται, ἀποτελεῖσθαι δὲ κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν παπικῶν, ἀρκούντως ζωερὰν ἐκκλησιαστικὴν κοινότητα. Ἀπὸ τοῦ 1924 ὑπάρχει ἐκεῖ ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τριῶν ἐπισκόπων, μοναχικὸν τάγμα ἀνδρῶν περιλαμβάνον περὶ τὰ 200 μέλη ὧν 101 ἱερεῖς· καὶ πέντε γυναικεῖα μοναχικὰ τάγματα ἀσχολούμενα εἰς διάφορα ἔργα. Πλείονες τῶν 500 ἱερέων ἐξήλθον ἐξ εἰδικοῦ Σεμιναρίου τοῦ Τροβαγκόρ, διευθυνομένου ὑπὸ τῶν Καρμιλιτῶν Πατέρων. Τὸ ἱδρυμα τοῦτο συνέστη τῷ 1866 ἐτέθη δι' ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Προπαγάνδας τῷ 1890 καὶ κατέστη Κεντρικὸν Σεμινάριον δι' ὅλην τὴν περιοχὴν

τοῦ Μαλαμπάρ. Σήμερον τὸ ἱδρυμα περιλαμβάνει 168 μαθητὰς, ὧν 129 τοῦ χαλδαϊκοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τύπου. Αἱ σπουδαὶ εἶναι ἑπταετείς περιλαμβάνουσι δὲ τὴν λατινικὴν γλῶσσαν, τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὴν συριακὴν καὶ πανσυριτικὴν γλῶσσαν, τὴν σχολαστικὴν φιλοσοφίαν, τὴν εἰδικὴν φιλοσοφίαν, τὴν ἐρμηνευτικὴν καὶ θεολογικὰ μαθήματα.

— Ὑπὸ τῶν παπικῶν φύλλων ἀνάγονται εἰς 2055, 860 οἱ πιστοὶ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ἀριθμοῦνται δ' εἰς 12048 οἱ εἰς αὐτὴν προσελθόντες κατὰ τὸ ἔτος 1926.

— Κατὰ τὰς αὐτὰς πηγὰς, οἱ ἐν Ἀβυσσηνίᾳ μονοφυσῖται ἀνέρχονται εἰς 5—6 ἑκατομύρια, εἰς 3 ἑκατομύρια ἀριθμοῦνται οἱ ὁπαδοὶ τῶν ἰθαγενῶν θρησκευμάτων καὶ εἰς 2 ἑκατομ. οἱ πιστοὶ τοῦ ἰσλαμισμοῦ. Οἱ παπικοὶ ἱεραπόστολοι συνήντησαν πολλὰς δυσκολίας, διὰ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν χώραν ταύτην καὶ σήμερον δ' ἀκόμη παρὰ τὴν σχετικὴν ἐλευθερίαν, ἣν ἀπηλαίουσιν, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πολὺ δύσκολος ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἀποστολῆς τῶν. Εἰς τὴν Βόρειον Ἀβυσσηνίαν, τὴν Ἐρυθραίαν, ὑπάρχουσι σήμερον 32000 παπικοὶ καὶ 80 ἱερεῖς ἰθαγενεῖς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν Καπουκίνων τοῦ Μιλάνου, κατὰ τὸ παρελθὸν δὲ ἔτος ἰδρύθη ὑπὸ τῆς Ρώμης ἐπισκοπῇ τῶν πιστῶν τοῦ «κοπτό—ἀβυσσηνιακοῦ» τύπου. Σημειωτέον ὅτι σπουδαίως πάντως διηκολύνθη ἡ τοιαύτη κατάστασις ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς ἐν τῇ Ἐρυθραίᾳ κατοχῆς. Ἐξ ἄλλου οἱ γάλλοι Λαζαρισταὶ ὑποχρεωθέντες τῷ 1896 νὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν Ἐρυθραίαν περιώρισαν τὴν δεξιὴν τῶν εἰς τὸ κέντρον τῆς χώρας, συναντῶσι δὲ ἐκεῖ μεγίστας δυσκολίας ἐνεκὰ κυρίως τῶν πρὸς αὐτοὺς μίσους τῶν ἰθαγενῶν Χριστιανῶν. Ἐν τῇ Νοτίᾳ Ἀβυσσηνίᾳ οἱ Καπουκίνοι τῆς Τουλοῦζης ἐργάζονται κυρίως μετὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἀριθμοῦσι δὲ σήμερον περὶ τὰς 6—7000 προσηλύτων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐν Βιέννῃ συνεστήθη πρό τινος κοινότης θρησκευτικῆ ὁλως ἰδιότυπος. Σκοπὸς αὐτῆς εἶναι ἡ συνένωσις τῶν εἰς Χριστὸν πιστευσάντων Ἰουδαίων. Μέλη τῆς κοινότητος ταύτης καθίστανται πάντες ἡ ἰουδαϊκῆς μὲν καταγωγῆς, ἀλλὰ δεχόμενοι ὡς ἀόρθα πίστεως καὶ κανόνας βίου τὰ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ καὶ ἀναγνωρίζοντες τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς ὁδηγὸν καὶ Μεσσίαν. Κατὰ τὴν πρώτην συγκέντρωσιν τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος ἀνεγνώσθη τὸ «Πάτερ ἡμῶν» ἑβραϊστὶ. Ἦδη ἡ Κοινότης ἀριθμεῖ 4.000 μέλη, ἀνήκοντα ἰδίως εἰς τὸν ἱατρικὸν κόσμον, τὸν δικηγορικόν

καὶ τὸν καθηγητικόν. Ἰδιάζουσιν προσοχὴν σκοπεῖ νὰ στρέψῃ πρὸς τὴν νεολαίαν.

—Ἐν Ζυρίχῃ τῆς Ἑλβετίας ὑπάρχει σωματεῖον κατὰ τῆς αὐτοκτονίας. Ἀπὸ τῆς ιδρύσεώς του τὸ σωματεῖον τοῦτο πάντοτε μετ' ἐπιτυχίας ἡσυχολήθη πρὸς ἀποτροπὴν αὐτοκτονιῶν εἰς ἑξακοσίας περίπου περιπτώσεις. Εἰς ἐλάχιστην περίπτωσιν μόλις λάβῃ γνῶσιν αὐτῆς ἀμέσως ἐπεμβαίνει παρὰ τῷ κινδυνεύοντι προσώπῳ, διὰ καταλήλου δὲ παραμυθίας, στηρίξεως, διδασκαλίας καὶ πηγετικῶς ἀπατρύπει ἀπὸ τοῦ κακοῦ.

—Ἐκ τοῦ ἀπολογισμοῦ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πεπραγμένων τῆς Ἀμερικανικῆς Βιβλικῆς Ἐταιρείας πληροφοροῦμεθα, ὅτι αὕτη ἐξέδωκε 9.907.361 ἀντίτυπα τῆς ἀγ. Γραφῆς εἰς 168 διαφόρους γλώσσας καὶ διαλέκτους, ἐν ᾧ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς σταδιοδρομίας αὐτῆς ἀπὸ τοῦ 1816 ἔθεσεν εἰς κυκλοφορίαν 184.028.660 σώματα εἰς 266 γλώσσας καὶ διαλέκτους. Μεγάλην ἀναλογίαν ἀντιτύπων διέθεσεν εἰς χαμηλὰς τιμὰς καὶ ἄλλην ὅλως ἰσχυράν. Ἡ Ἐταιρεία ἐφρόντισε καὶ ὑπὲρ τῶν τυφλῶν, ὑπὲρ ὧν ἐξέδωκε κατὰ τὸ ὑπὸ ἀπολογισμὸν ἔτος 3182 σώματα εἰς 7 διάφορα συστήματα, ἅτινα βασίζονται, ὡς γνωστόν, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀφῆς. Πρὸς διάδοσιν τῆς ἀγ. Γραφῆς ἐχρησιμοποιήθησαν 3.000 ὑπάλληλοι.

—Ἀπὸ τινος χρόνου ἤρξατο δραστηριωτάτη προπαγάνδα τοῦ Ἰσλαμισμοῦ διὰ μεθόδων δεδανεισμένων ἀπὸ τῆς πράξεως τῶν χριστιανικῶν ἱεραποστολῶν. Ἐν Ἀφρικῇ, ὅπου σήμερον οἱ μωαμεθανοὶ συμποσοῦνται εἰς 43 ἑκατομμύρια ἐπὶ συνολικοῦ πληθυσμοῦ 130 ἑκατ., οἱ εἰδωλολάτραι ἐλκύονται μᾶλλον πρὸς τὸν Ἰσλαμισμόν. Συστηματικὸν πρόγραμμα προπαγάνδας ἀσχεῖται καὶ ἐν Ἰνδίας καὶ ἀνατολικῇ Ἀσίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀμερικῇ καὶ τῇ Εὐρώπῃ. Τὰ 69 ἑκατομμύρια Ἰνδῶν μωαμεθανῶν ἔχουσιν εἰς τὴν διάθεσίν των ἴδια παννειστήμια καὶ 220 δημοσιογραφικὰ ὄργανα.

—Ἐν Αὐστραλίᾳ θὰ κυκλοφορῇ ἐφεξῆς ἐκκλησιαστικὸν ἀεροπλάνον διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ἱεραποστόλων. Τὸ ἀεροπλάνον τοῦτο ἔχει δύο θέσεις, ἐδόθη δ' εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα «Church of England (=Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία)».

NEA BIBLIA

Νικολάου Ι. Λούβαρι, Νίτσε, —ὁ προφήτης μᾶς νέας θρησκείας. Ἀθῆναι 1928.

«ΘΕΟΛΟΓΙΑ». Ἐξεδόθη τὸ Κ' τεῦχος, τελευταῖον τοῦ πέμπτου τόμου (Ὀκτώβριος—Δεκέμβριος), οὗ τὰ περιεχόμενα εἶνε τὰ ἑξῆς: Εἵκοσιν ἐτῶν ἐθνικὴ ἱστορία κατὰ πιν-θυέλλης, ὑπὸ Μανουὴλ Ι. Γεδεών.—Εἶνε τὸ «περὶ

τριῶν ἐν οὐρανῷ μαρτύρων» (α' Ἰω. ε' 7-8) γνήσιον ἀποστολικὸν χωρίον; ὑπὸ Φιλοθέου Κ. Ἱερεΐδου, διακόνου.—Ἀναγραφὴ χρονολογικὴ τῶν ἀπὸ Χριστοῦ ἀρχιερατευσάντων ἐν Ἀνδρῷ, ὑπὸ Δημητρίου Π. Πασχάλη.—Ἀλέξανδρος ὁ Λυκούργος μελέτη ἱστορικὴ καὶ θεολογικὴ, ὑπὸ Εὐλογίου Κουρίλα Λαυριώτου.—Ὁ Μεθώνης Ἀνθίμος (Καράκαλος), Ὑπὸ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου.—Κριτικὸν καὶ βιβλιογραφικὸν δελτίον. Πίναξ ὀνομάτων καὶ πραγμάτων Πίναξ τῶν περιεχομένων τοῦ Ε' τόμου.

Συνδρομή: Ἐσωτερ. δρχ. 80 Ἐξωτερ. φρ. 60 Ἀμερ. δολλ. 4. Διὰ τοὺς φοιτητάς καὶ τοὺς ἱεροσπ. τὸ ἥμισυ. Ἐκαστον τεῦχος δρχ. 20, φρ. 15, δολλ. 1.—Ὅδος Σταδίου 38, Ἀθῆναι.

Ἡ Ἀνδρος. Ἱστορία τῆς νήσου ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς. Τόμος Β': ἀπὸ τῆς Φραγκοκρατίας μέχρι τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Ἐν Ἀθῆναις 1927.—Ἐφάμιλλος τοῦ πρώτου τυγχάνει καὶ ὁ β' τόμος τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ἀναδιφητοῦ τῆς πατρίδος του ἱστορίας συγγραφέντος μεγάλου περὶ τῆς Ἀνδρου ἔργου Ἐν αὐτῷ περιλαμβάνεται ἡ ἀπὸ τοῦ 1207 μέχρι καὶ τῶν ἐτῶν τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἱστορία τῆς νήσου· οὗτω ἱστορεῖται ἡ ἐποχὴ τῆς ἐπ' αὐτῆς φραγκοκρατίας μετ' εἰδικοῦ κεφαλαίου περὶ τῆς ἐποικίσεως τῶν Ἀλβανῶν ἐν Ἀνδρῷ, ἐν δευτέρῳ δὲ μέρει ἐκτίθεται ἡ ἱστορία τῆς νήσου ἐπὶ τουρκοκρατίας. Τὸ ἔργον, ἀποτελούμενον ἐκ σελίδων 446 εἶνε κατὰ μέσον ποιήλων εἰκόνων, διὰ τοῦ β' δὲ τούτου τόμου ἐξαντλεῖται ἡ ὅλη τῆς νήσου ἱστορία, ἀφ' ἧς οὐδ' ἡ ἐλαχίστη λεπτομέρεια παρελείφθη. Εὐτυχῆς ἡ Ἀνδρος τοιοῦτου εὐμνησάσα ἱστορικοῦ.

Ἀγγέλλεται προσεχῆς ἡ ἐκδόσις τοῦ συγγράμματος τοῦ Hans Driesch «Θεμελιώδη προβλήματα τῆς Ψυχολογίας» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Σπ. Μ. Καλλιᾶ κατὰ τὴν παιδαγωγικὴν ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ. Τοῦ ἔργου τούτου ἡ ἀξία εἶνε μεγάλη, περὶ αὐτῆς δὲ γενήσεται λόγος μετὰ τὴν ἐκδόσιν. Τὸ σύγγραμμα ἐκτυπωθῆται ἐπὶ χάριτος ἀρίστου, ἡ δὲ τιμὴ του ὥρισθη διὰ τοὺς προπληρώνοντας εἰς δρχ. 60 (ἔξωτερ. χρ. δρχ. 7). Οἱ βουλόμενοι νὰ ἐγγραφῶσι δύνανται ν' ἀποτανωθῶσιν πρὸς τὸν μεταφράστην: Ὅδος Μαντζάκου 12, πάροδ. ὁδοῦ Ζωοδ. Πηγῆς 111).

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΓΡΑΦΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Διὰ τὴν πρόσληψιν ἐνὸς Γραφέως παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ προκηρύσσεται διαγωνισμός, ἐνεργηθησόμενος τῇ 21 Ἰανουαρίου 1928.

Καλοῦνται δὲ οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ὑποβάλωσι τὰς αἰτήσεις αὐτῶν ἐγκαίρως.

Ὁ προσληφθησόμενος Γραφεὺς δέον νὰ ἔχῃ τὰ ἑξῆς προσόντα:

- 1) Νὰ εἶναι ἄγαμος Κληρικός.
- 2) Νὰ φέρῃ πτυχίον Γυμνασίου.
- 3) Νὰ ἔχῃ ἡλικίαν οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 35 ἐτῶν.
- 4) Νὰ γνωρίζῃ δακτυλογραφίαν καί, εἰ δυνατόν, στενογραφίαν, ἢ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει νὰ μάθῃ ὑποχρεωτικῶς ταύτην ἐντὸς τριῶν μηνῶν.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Ε' ΤΟΜΟΥ 1927

Α'. ΑΡΘΡΑ

ΝΟΜΟΙ

Ὁργανικὸς Νόμος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας σ. 19, 27.—Νομοθετικὸν Διάταγμα περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1926 Ν. Δ. «περὶ καταργήσεως ἱερατικῶν Σχολῶν κλπ.» 351.—Νομοθ. Διάταγμα περὶ κυρώσεως καὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 4 Νβρίου 1926 Ν. Δ. «περὶ ἀποδόσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν κατὰ τὰς διατάξεις περὶ ἀεροπορικῆς ἀμύνης περιελθόντων αὐτῇ κτημάτων καὶ τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις τοῦ Νόμου ΓΥΙΔ' περὶ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου καὶ τοῦ Ν. Δ. τῆς 17 Δβρίου 1926 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» 367.

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

Περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δημοσίων ἱερατικῶν Σχολῶν σ. 375.

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ψήφισμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας περὶ τοῦ ἀγιοταφιστικοῦ ζητήματος σ. 57.—Ἀνακοίνωσις τῆς Ἱ. Συνόδου περὶ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς 65.—Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Βουλὴν περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι θέσεως τῆς Ἐκκλησίας, 73.—Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ συγγραφῆς ἱστορικῆς ἐπιστημον. πραγματείας περὶ τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ΚΠόλεως μέχρι τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἑλλην. Βασιλείου, 90.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου σ. 121.—Γράμμα πρὸς Μητροπολ. Εὐλόγιον περὶ τῆς κανονικῆς θέσεως τῆς ἐν ὑπερὸρῳ ὥσσοι κῆς Ἱεραρχίας, 163.—Γράμμα πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς τοπικῆς Συνόδου, 295.—

Ἐκθεσις τῆς ἐξ Ἀρχιερέων Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ ἔργου τοῦ Ἐκπαιδ. Ὁμίλου 311.—Γνωμοδότησις Νομ. Συμβούλου Διευθ. Θρησκευμάτων περὶ σωματικοῦ περιορισμοῦ μοναχοῦ 336.—Ἐκθεσις Μητροπολίτου Ναυπακτίας περὶ Συνεδρίου Λαζάνης 343.—Ἐγκύκλιος τῆς φιλανθρ. ἐπιτροπῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν περὶ τῆς ἡμέρας τῶν πτωχῶν 387.—Γράμμα τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων περὶ ἀποσταλεισῶν συνεισφορῶν ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν προσκυνημάτων, 391.—Ἐγκύκλιος τοῦ

Μητροπολίτου Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ Χριστοῦ 392.—Γνωμοδότησις Νομ. Συμβούλου Ὑπ. Θρησκευμάτων, περὶ ἐνοριακῶν ἐπιτρόπων σ. 17.—Ὁμοία περὶ τῶν καθυστερούντων συνδρομὰς ἐνοριτῶν, 18.—Ἐπιστολὴ τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου πρὸς τὴν Κοινότητα Ἀγ. Ὁρους 42.—Γνωμοδότησις Νομ. Συμβούλου ὑπ. Θρησκευμάτων περὶ «Excommunicatio» τῶν ἐνορ. ἐπιτρόπων, 51.—Ὁμοία περὶ κύρον χειροτονίας διακόνου 52.—Παραινετικὸν γράμμα Καλαβρύτων Τιμοθέου περὶ τοῦ ἡμερολογίου 106.—Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου περὶ Ἡμερολογίου, 129.—Γράμμα τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Πασχάλιον, 145.—Γράμμα τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου ἐπὶ τῇ ἐπιθέσει κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, 185.—Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας περὶ Ἡμερολογίου, 209.—Ὑπόμνημα Μητροπολίτου Παροναξίας πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Κοινοβουλευτ. Ἐπιτροπὴν Ὑπ. Γεωργίας, περὶ τοῦ Γ. Ἐκκλ. Ταμείου, 241.—Ἀρχ. Παρθενίου Πολάκη, ἔκθεσις περὶ τοῦ ἔργου τῶν ἱερατικῶν Σχολῶν 244.—Γνωμοδότησις Νομ. Συμβούλου Ὑπ. Θρησκευμάτων περὶ ἐφημερίων, 255.—Ὁμοία, 256.—Δήλωσις τῆς Τοποτηρητείας τοῦ ὥσσοι τοῦ Πατριαρχείου 281.—Γράμματα Πατριάρχου Γεωργίας 287.—Δήλωσις τῆς πρὸς τὸ ἐν Λαζάνῃ Συνέδριον Πίστεως καὶ Δικαιώσεως γενομένη ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἐν αὐτῷ ἀντιπροσωπείας, 288.—Τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Συνεδρίου τῶν θεολόγων Καθηγητῶν τῶν Νέων Χωρῶν, 298.

ΑΡΘΡΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ἐλπίδες καὶ πεποιθήσεις σ. 3.—Αἱ ἐφορταὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἡμέρας αὐτῶν 25.—Ἐπὶ τὸ ἔργον 33.—Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος 81.—Πρωτοσυγκέλου Μ. Κωνσταντινίδου. Ἀπὸ τὴν Κατηχητικὴν δρᾶσιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, 91.—Τὸ ζήτημα τῆς ἰδιοκτησίας, 105.—Α. Παρασκευοπούλου, Ἀνάγκη ἀναδημιουργίας 135.—Πρὸς τὴν ἀριστεράν, 153.—Δ. Μωραΐτου August Hermant Francke, 164.—Τὸ ἀποτέλεσμα, 169.—Ἡ ἀφιξίς τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ρουμανίας Μύρωνος, 170.—Ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, 171.—Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Τὸ Συνέδριον τῆς Λαζάνης, 185, 194, 201.—Μ. Ἀρχιμ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας καὶ Κοινωνίας, 186.—Ριζάρειος Ἐκκλησιαστ. Σχολή, 204.—Μ. Ἀρχ

Μιχ. Κωνσταντινίδου, Γράμματα ἐξ Ἀγγλίας, 210.—Ὁ Πανάγιος Τάφος καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Γένος, 217.—Δ. Μωραΐτου, Ἡ σύγχρονος κίνησις τοῦ Προτεσταντισμοῦ, 218.—Μ. Ἀρχ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, Γράμματα ἐξ Ἀγγλίας, 242.—Ἡ ἐτησία Συνέλευσις τῆς ὁργ. ἐπιτροπῆς τῆς ὁργανώσεως «Life and work» τῆς Στοκχόλμης, 249.—Μ. Ἀρχ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, Τὸ Παγκόσμιον Συνέδριον τῆς Λωζάννης περὶ Πίστewς καὶ Διοικήσεως, 257, 273, 290.—Ἡ ἐτησία Συνέλευσις τῆς Διοικ. Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκ. Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνoῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν, 260.—Γόρτυνος Πολυκάρπου, Σμύρνης Χρυσόστομος, 261—Θεῶς 290.—Οἱ Ὁρθόδοξοι ἐν Λωζάννῃ, 296.—Μ. Ἀρχ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, Γράμματα ἐξ Ἀγγλίας 329.—Ἡ ἔκκλησις τῆς Ἐκκλησίας 335, 337, 352—Καινοσπουδία 359.—Τὰ ἐν Ρωσίᾳ 362.—Κρίσιμοι στιγμαὶ 383.—Γόρτυνος καὶ Μεγαλονόλου Πολυκάρπου, Γ. Φεσσοπούλου «Ὁ Κομμουνισμὸς ἐν τῇ Πράξει...».

ΑΡΘΡΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Τὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας σ. 4.—Ἐπιβλαβὴς ἔκθεσις, 41.—Ἡ Συνέλευσις τῆς Ἱεραρχίας (Εἰσήγησις Ἀρχιεπισκόπου), 49.—Ἐπὶ τοῦ Ὑπομνήματος, 89.—Ἡ ἄφιξις καὶ δεξίωσις τοῦ Μακ. Μητροπολίτου Πολωνίας Κυρίου Διονυσίου.—Χριστὸς γεννᾶται.—Δοξάσατε! 399.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ

Ἡ Ἑλληνικὴ κρίσις σ. 58.—Ἡ κρίσις ἐν Ἑλλάδι 66, 75, 82, 90, 99, 115, 137, 176, 197.—Οἱ ἄλλοι καὶ ἡμεῖς 303.—Τὶ φρονοῦμεν ἡμεῖς 394.—Π. Τρεμπέλα, Οἱ Χιλιασταὶ ἐν Ἑλλάδι σ. 147, 154.—Μιχ. Γαλανοῦ, Οἱ Χιλιασταὶ ἀπέναντι τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, 161.

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ

Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου. Ἡ φύσις τῆς Ἐκκλησίας (εἰσήγησις διὰ τὸ Συνέδριον Πίστewς καὶ Διοικήσεως) σ. 271, 279.—Δ. Μωραΐτου, Τινὰ περὶ τῶν συγχρόνων αἰρέσεων, 360, 380.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑ

Σπ. Καλιάφα, Ἡ ἀθεΐα καὶ ὁ ὕλισμος εἶναι ἀσυγχρόνιστοι θεωρίαι, σ. 97, 113, 123.—Β. Βισσελάφτσεφ, Χριστιανισμὸς καὶ σύγχρονος πολιτισμὸς, —176 Ὁ κῶνωψ καὶ ἡ κάμηλος 370.—Ἡ δυσκολία τῆς Πίστewς 385.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ

Γόρτυνος καὶ Μεγυπόλεως Πολυκάρπου, Ὁμιλία ἐπιμνημόσυνης εἰς τοὺς ἰδρυτὰς καὶ εὐεργέτας Σχολῆς Δημητσάνης σ. 10.—Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ σημασία

τῆς Ἀναστάσεως, 145.—Τοῦ αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ ἐφορτῇ τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου Ἀρχιεπισκόπου Χριστιανουπόλεως, 195.—Ἡ τάφος τοῦ κηπουροῦ.—Θεὸς—Πατήρ,—Τὰ θαύματα τῆς ἁρμονίας. 401—402.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Α. Ι. Φ. Ἡ ἀπλὴ γλῶσσα εἰς τὴν Θ. Λατρείαν σ. 6.—Δ. Μωραΐτου Ἡ παιδαγωγικὴ κίνησις τῶν τελευταίων ἐτῶν καὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐν Ἑσπερίᾳ 247, 262, 306 321,—Σπ. Καλιάφα. Ἡ φιλοσοφία τῶν ἐνοργάνων ὄντων ὑπὸ Hans Drieshe, 320, 335, 346.—Ἀρχ. Σωφρονίου Παπακυριακοῦ, Σκαρίφημα Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, 188, 211.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον. Ὁχυρώματος πτωσίς. Κομμουνιστικὰ φληναφήματα σ. 12.—Τὸ λεγόμενον ἡμερολογιακόν. Ῥαδιόφωνον καὶ Κήρυγμα 22.—Οὔρ. Παιδικὸς Κινηματογράφος. Κινηματογραφικὴ Προπαγάνδα 30.—Κωνσταντῖνος ὁ ΣΤ'. Ἱερατικαὶ Σχολαί. Ἡ ἀγωνία τοῦ Κλήρου. Ἐπὶ τέλους. 34.—Ἀλλαχοῦ δίδουν. Ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας σ. 35.—Ὑφεις τοῦ Ὁρθολογισμοῦ. Οἱ ἀνέροι. Τὸ εἶδωλον καὶ τὰ πράγματα. 43.—Εὐχάριστον ἄγγελμα. Ἡ «Ἀνάπλασις». Συνεχιζομένη παρανομία σ. 44.—Αἱ «πνευματικαὶ ἐλευθερίαι». Φῶς, 52.—Εἰς τὴν θέσιν των. Ὁ κυριώτερος λόγος. Ἐπεταὶ συνέχεια. Καὶ ἄλλη συνέχεια: 59.—Ὁ Ἀπόστολος Μακράκης περὶ τοῦ ἡμερολογίου. Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν: 67.—Οἱ πλόκαμοι 68.—Ἐντασις προσπαθειῶν 76.—Σημαντικὴ ὑποχρέωσις. Τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐν Βουλγαρίᾳ. Ἐπιπόλαιοι ὑπερβολαί. Ἡ θρησκεία τοῦ Πεσतालότι 84.—Τὸ ὑπόμνημα τῆς Ἱ Συνόδου. Καὶ λίαν ὀρθῶς. Ὁρθὰ σχόλια 83.—«...» Ἡ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης! Ἐνωσις δράσεως 84.—Ἐλευθέρα Κέρκυρα. Καὶ καθεξῆς. Μέτρα ἀμύνης 93.—Ζητοῦνται. Διὰ τοὺς γονεῖς. Εἴμεθα συμφωνότατοι 94.—Ἰδεὼν πόλεμος. Πότερος πλανᾶται. Ἡ τελευταία; Τί γίνεται ἄλλαχοῦ 101.—Νιούτων 102.—Ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσοστόμου 109.—Μελετώμενον πραγματικόν 110.—Ἀξιόπαινος δρᾶσις. Καὶ ἐκεῖ τὸ αὐτό; Τί γίνεται ἄλλαχοῦ 118.—Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν. Διὰ τὴν ἱστορίαν. Καὶ διὰ τὸν δυτικὸν Χριστιανισμὸν 125.—Ἀναξιοπρεπὴς ἐκμετάλλευσις: 149.—Οἱ φοιτηταί. Ἀξελπίσωμεν. Οἱ προβατόσχημοι λύκοι: 140.—Σημεῖον τῶν καιρῶν. Ἡ Ἐκκλησία διὰ τὸ Κράτος 141.—Οἱ τύμματα τοῦ προσηλυτισμοῦ. Ἡ Κίνα καὶ ἡμεῖς 158.—Τὸ εὐρωπαϊκὸν πολίτευμα 159.—Τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των 165.—Ὁ νόμος τοῦ χρι-

στιανοῦ στρατιώτου. Ζητοῦνται ἐργάται 166.—Ἡ προπαγάνδα. Τί εἶναι 181.—Ὁ ἔλλην ἐργάτης. Ἐπάνοδος 189.—Τὰ χριστιανικά Παναθήναια. Προσοχή εἰς τὰ σχολεῖα. Ἡ ἀντίδρασις. Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη 214.—Ὁ ὅ με πείσης κἄν με πείσῃ. Ἡ φωνὴ τῆς κρητικῆς Ἐκκλησίας 220.—Ἀγωνία. Ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους. Ἀφέλεια ἢ πείσμα. Φύξις 251.—Ἄλλη πληγὴ 252.—Ὁ πόθος τῆς ἐνότητος. Τὰ ἀλλαχοῦ. Τί θὰ γίνῃ; 265.—Τὸ ἔδαφος. Τί θὰ συνέβαινε 266.—Συστήματος ἔλλειψις 267.—Οἱ ὑποκινηταί. Τὸ κέρδος. Ἐν μάθημα 275. Τὰ ἀποτελέσματα. Ἡ Κατηχητικὴ 276.—Θεολόγων Συνέδριον. Τὰ ἐν Ρωσίᾳ. Ἡ Πανευρώπη 283.—Ὁ Τύπος. Ἐκπαιδευτικὸς Κινηματογράφος. Ποῦ ἀλλαχθεῖ 292.—Ἡ Λωζάνη. Ἡ παγγριστηνικὴ λέξις. Μιὰ συνέντευξις. 300.—Αἰτότης. Νέαι ἀπόπειραι. Τὰ πέραν τοῦ «νά» 301.—Τὰ ἐν Ρωσίᾳ. Ἐπίσημοι Ὁμολογίαι 308.—Τὰ μέτρα. Ὁ Ἄγνωστος Στρατιώτης 316.—Τὸ μέγαζήτημα. Ἐνδεικτικόν. Τὸ καθήκον τῶν λαῶν. Τοῦ κακοῦ ἢ αἰτία 324.—Οἱ προβατόσχημοι λύκοι. Ματαίᾳ δαπάνῃ 331.—Αἱ «νέαι» ἠθικαὶ ἀρχαί. Ἀποτυχία ἢ ἐπιτυχία; 332.—Ἐλευθερία 338.—Ἡ ἑλληνικὴ νεότης. Κομμουνιστικὸς ἀπολογισμὸς; 339.—Βοσσιέτος 347.—Πανεπιστήμιον καὶ Κράτος. Θλιβερώτερα συνέχεια. Ἐορτασμός συμφορᾶς. Ἡ ἀπόπειρα 348.—Louis Petit. Δρόσος 355.—Ὁ παράδεισος. Θλιβερὰ εἰκὼν. Νέος κλῆρος 350.—Ὁ ὅ ἐστι χρεῖα. Ἐκκλησιαστικὴ ἐορτὴ. Ἐξέγεργσις. Ὑπαινιγμοί 364.—Κοινωνιολογικὴ μόρφωσις. Ὁ κοινὸς παλμός 372.—Τὰ μεγάλα ζητήματα. Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἐγκυκλίου 336.—Τὰ δύο ἀδύνατα. Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου 387.—Πότερος «ἀπατᾶται» καὶ ἀπατᾶ;—Ἡ σημασία τοῦ τύπου.—Ἀσεβήματα.—Θλιβερός ἀπολογισμός.—Ἀφοπλισμός.—Πέραν τοῦ τάφου.—Ὁλέθρια πειράματα.—403—404

Β'. ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐγγραφον Ἁγιορειτῶν περὶ τιμωρίας ἀπομακρυνόμενων μοναχῶν σ. 14.—Οἱ Οὐνῖται ἐν Μακεδονίᾳ 14.—Οἱ Χιλιασταὶ ἐν Τρικαλῶσι 21.—Ἐπιτροπὴ Ἐκκλ. κειμηλίων Μ. Ἀσίας 22.—Φιλανθρ. δρᾶσις Μητροπολίτου Σύρου 30.—Μοναὶ Μετεώρων 30.—Διόρθωσις Ν. Διατάγματος περὶ ἐφημερίων 36.—Ἐνέργειαι διὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν 45.—Προστασία Παίδων ἐν Μεσσηνίᾳ 46.—Θεολογικὸν Φροντιστήριον Μ. Πετράκη 52.—Συνέλευσις τῆς Ἱεραρχίας 60.—Τὸ περὶ Ἐκκλησίας ἄρθρον τοῦ Συντάγματος 61.—Μνημόσυνον Κ. Οἴκου

νόμου 68.—Ἡμέρα παγκοσμίου προσευχῆς ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν 70.—Ἡ Ἱεραρχία περὶ τῆς ἐκπαιδ. μεταρρυθμίσεως 78.—Συνέδριον φοιτητ. Τμήματος Χ.Α.Ν 85.—Ἀπαλλοτριώσεις οἰκοπέδων Μ. Πετράκη 95.—Παραίτησις Μητρ. Λευκάδος 102.—Ἰδρυσις ἐνώσεως ὁρθοδόξων ἑλληνίδων 110.—Ἱερὰ Σύνοδος καὶ Οὐνῖται 118.—Ἀφιξις Μητροπολίτου Πολωνίας 126.—Γνωμοδότησις νομ. Συμβούλου περὶ χειροτονίας ἐφημερίων 126.—Ἀπαντήσεις διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν Ἀγιοταφικῶν Προσκυνημάτων ἐνεργεῖας 142.—Ψήφισμα Ἀμαρουσιωτῶν διὰ τὰ Πανάγια Προσκυνήματα 142.—Ἰδρυσις τμήματος ἐργαζ. νέων τῆς Χ.Α.Ν. 142.—Σύλλογος Ἀθηναίων ἢ «Ἀγάπη» 150.—Δίκη Χιλιαστῶν ἐν Ἀαρύσῃ 151.—Παιδικὰ προσκυνήματα Μεγ. Ἑβδομάδος 151.—Κήρυγμα εἰς γυναικείας φυλακὰς καὶ τὰ παιδικὰ προσκυνήματα 151.—Ζήτημα μητροπόλεων Ἀμερικῆς 159.—Ἡ Ἱ. Σύνοδος διὰ τὴν ἐπίθῃσιν κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου 181.—Τὸ ἄρθρον περὶ Θρησκείας τοῦ Συντάγματος 190.—Ἰδρυσις «Ταμείου Κηρύγματος» 198.—Ψήφισμα Β'. Ἐθν. Συνεδρίου 206.—Σχολικαὶ ἐορταὶ παρουσίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου 214.—Ἐορτὴ τοῦ Ἀπ. Παύλου 214.—Ἔργον ἐκκλησ. Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς 221.—Ἀπόφασις συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας 221.—Παγκόσμιον Συνέδριον Πίστεως καὶ Ἐνταξίας 252.—Χειροτονίαι κληρικῶν 253.—Πέρας μαθημάτων Σχολῆς Ἀγ. Ἀναστασίας 254.—Ἀγγλοὶ προσκυνηταὶ εἰς Ἀθήνας 276.—Ἀπόφασις Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ Ἀεροπορ. Ἀμύνης 284.—Ἐπιτροπεία μελέτης ἐκκλησ. ζητημάτων 292.—Περὶ τῆς Προσκήσεως εἰς τοπ. Σύνοδον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 301.—Πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Θρησκευμάτων ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων τοῦ 319.—Μελέτη τοῦ οἴκ. ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας 325.—Παραναιτικὴ ἐγκύκλιος πρὸς τὸν Λαὸν 327.—Ἐγγραφον τῆς Πανεπ. Συγκλήτου περὶ τῶν κομμουνιστῶν φοιτητῶν 333.—Ἀπάντησις εἰς γράμμα Μητροπολίτου Γεωργίας 340.—Ὁργανισμὸς Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους 340.—Δικαστικαὶ συνεδρία Ἱ. Συνόδου 356.—Ἐπιταγαὶ Ἱ. Μονῶν 357.—Ἱερατ. Συνέδριον Ἡλείας 357.—Διδακταλ. Συνέδριον 357.—Δικαστικαὶ ἀποφάσεις Ἱ. Συνόδου 365.—Ἐορτὴ Ἀρχιεπισκόπου 365.—Δίκη Χιλιαστοῦ ἐν Κερκύρᾳ 366.—Διαμορτυρία Ἱ. Συνόδου διὰ τὴν σύνθεσιν τοῦ Συμβ. τοῦ Γ. Ε. Τ. 373.—Ἀπάντησις Ἀγίου Ὁρους 373.—Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατὰ νομοσχεδίου τοῦ Ὑπ. Γεωργίας 381.—Ἐκθεσις Ἐπιτρ. Ἀποκαταστάσεως Προσφύγων 381.—Πανήγυρις Ἀγ. Σπυρίδωνος 396.—Ἐγκρισις ἀποφάσεων ἐπισκ. δι'

καστηρίων 396.—'Επιτροπή πρὸς μελέτην τῆς βελτιώσεως τοῦ διαχειριστικοῦ συστήματος τῶν Μονῶν. 404.—'Απόσπασις Μονῶν 'Ανασύστασις Μονῆς 'Επικύρωσις τιμωρίας 404.—Διορισμός ἐφοικήρυκες 405.—'Επικύρωσις τιμωρίας ἐξέως 405.—'Απολογισμός τιμαλμῶν ἐπιτροπῆς 'Αποκαταστάσεως 405 —

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

ΚΠόλεως : 62, 70, 102, 168, 199, 236, 268, 285, 293, 302, 308, 397, 405.

'Αλεξανδρείας : 15, 3795, 102, 112, 722, 236, 268, 285, 302, 325, 381, 388, 398, 406

'Αντιοχείας : 62.

'Ιεροσολύμων : 62, 112, 182, 236, 268, 317, 333, 341, 389.

Κύπρου : 71, 285, 317.

Κοπτική 'Εκκλησία Αιγύπτου : 407.

Ρωσίας : 23, 36, 58, 63, 78, 95, 168, 182, 215, 222, 236, 254, 269, 277, 302, 333, 341, 389.

Βουλγαρίας : 24, 47, 64, 78, 95, 206, 215, 222, 255.

Σερβίας : 24, 285, 309.

Ρουμανίας : 112, 160.

Πολωνίας : 23, 37, 47, 86, 103, 119, 127, 168, 191, 237, 325, 358.

Φιλλανδίας : 33.

Τσεχοσλοβακίας : 24.

'Εσθονίας : 309.

Λιθουανίας :

Λεττονίας : 95, 407.

'Αλβανική 'Εκκλησία : 237.

'Ορθόδοξος ἐν 'Αμερικῇ διασπορά : 39, 317, 382, 389.

ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Λατινική : 39, 53, 64, 79, 95, 103, 119, 199, 206, 222, 349, 408.

Προτεσταντισμός : 79, 86, 103, 206, 237, 382, 389, 408.

'Αγγλικανική : 78, 407.

Αιθιοπική : 112, 389.

'Αρμενική : 237, 277.

ΞΕΝΑ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΑ

'Ιουδαϊσμός : 79, 223, 269, 341, 350.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

σ. 86, 104, 127, 143, 207, 223, 238, 255, 269, 302, 341, 350, 358, 373, 389.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΕΙΑ

Είσοφοι : 15, 40, 151, 207, 325. 'Ασυλον 'Αγ.

'Ανδρίου 71. Φιλόπτοχα 'Ενωφ. Ταμεία 'Αθηνῶν 144 **Φιλόπτοχον Ταμείον Σύρον :** 87.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Σελ. 16. 32 40. 79. 80. 96. 104. 112. 120. 128. 143. 152. 160 168. 183 191 200 207. 216. 224. 239. 255. 270. 277. 286 294 334. 341. 350. 382. 390 398, 410.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ 'Ηγουμενοσυμβούλιον Μονῆς Μακαριωτίσεως προκηρύττει ὅτι τὴν 15 'Ιανουαρίου 1928 ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ ὥρας 10 π. μ. ἐνεργηθῆσεται ἐν Δομβραίνῃ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θίσβης Κωνσταντίνου Γ. Καταμπάρδη, πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς πενταετὴ ἐνοικίασιν τοῦ ἐν τῷ Μετοχίῳ Ταξιαρχῶν, περιβολίου τῆς Μονῆς ταύτης. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 1500 ἐτησίως.

Τὸ 'Ηγουμενοσυμβούλιον τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς Προυσοῦ διακηρύττει ὅτι τὴν 8ην 'Ιανουαρίου 1928 ἐνεργηθῆσεται ἐπαναληπτικὴ δημοπρασία πώλησεως τοῦ ἐν τῇ θέσει Γιαννιτσάραγα τῆς περιφερείας Ναυπάκτου ἀγροῦ τῆς Μονῆς, ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆς πόλεως Ναυπάκτου ἐνώπιον τοῦ κ. Οἰκονομικοῦ 'Εφόρου Ναυπακτίας ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ, τοῦ Συμβολαιογράφου Ναυπάκτου ὁρισθησομένου ὑπὸ τοῦ κ. Οἰκονομ. 'Εφόρου Ναυπακτίας τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Σεβασμιωτάτου Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας 'Αρχιμ. κ. 'Αθαν. Κόρμαν, καὶ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, περὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσιν δεόν νὰ φέρωσι τὰ σχετικὰ ἐγγυοδοτικὰ τὰ ὀριζόμενα ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 48 τῆς 18 Μαΐου ἐ. ἔ. διακηρύξει μας συγγραφῆς ὥρων καὶ ὑποχρεώσεων, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτοι ἐν τῇ δημοπρασίᾳ.

'Εν τῇ 'Ιερᾷ Μονῇ Προυσοῦ τῇ 6 Δεκεμβρίου 1927

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Εποπτεύουσα 'Επιτροπὴ

ΠΑΤΡΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΕΥΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Διευθυντῆς

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθ. Πανεπιστημίου

Τμήμα ἐτησίας ἐγγραφῆς

'Εσωτ. Δρχ. 50. 'Εξωτ. Φρ. 50. 'Αμερικῆς Δολ. 3

Γραφεῖα «'Εκκλησίας» :

Μέγαρον 'Αρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Σταδίου 38, 'Αθήναι